

ПОЛИТИКИН

1
ДИНАР

ГОДИНА
XXX
БРОЈ
914
4. VII 1969.

ЗАБАВНИК

МУРИЛЕТТО

ДОГОДИЛО СЕ...

ДАН ЗУБА. — У Токију је недавно одржан већ традиционални „Дан негованих зуба“. Тога дана су сви ученици токијских основних школа имали нарочити час на којем су им учитељи показали, на великом моделу вилица, како се правилно перу зуби. Због тога су малишани поред књига, свески и оловака понели тог дана у школу и четкице за зубе.

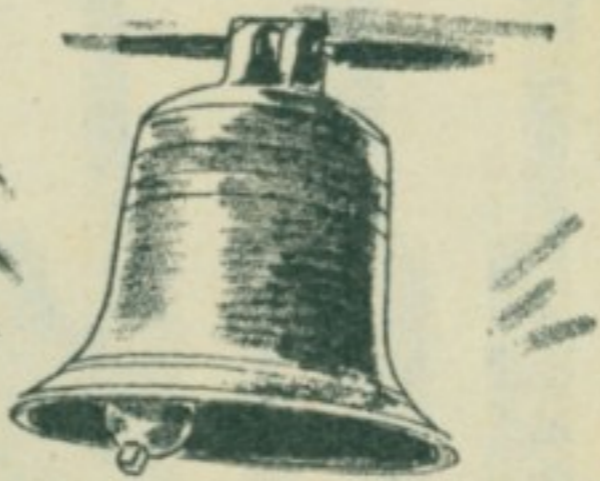
РЕКОРДЕР НА ВЕЛИКОМ ТОЧКУ. — Двадесет трогодишњи Дејвид Трајмен, из Рејмсгејта, у енглеској грофовији Кенту, постао је необичан рекордер: у кабини великог точка—вртешке, какав се може видети у свим већим забавним парковима, провео је, непрестано се вртећи, петнаест дана и ноћи. Досадашњи светски рекорд у оваквој војњи, који је држао неки Американец, био је за 12 часова краћи. Трајмен је за ово време издржао 66.207 обртаја.

Вероватли ишли не!

ПАЛАТА ЗА ПОМОПРИВРЕДНИ САЈАМ У РОСВЕЛУ (НОВИ МЕКСИКО) БИЛА ЈЕ САРГАЂЕНА ОД БАЛА ДЕТЕЛИНА. (1892)

Црпљено звоно

У ХАТИНГТОНШИРУ (ЕНГЛЕСКА) ЗВОНИ У ПОДНЕ СВАКОГ РАДНОГ ДАНА ДА ОБЈАВИ ДА НИЈЕ НЕДЕЉА. У 17. ВЕКУ НЕКИ СЕЉАК ЈЕ БИО УХАПШЕН ЗБОГ ТОГА ШТО ЈЕ ОРАО У НЕДЕЉУ. БРАНИО СЕ ТВАРЕКИ КАКО НИЈЕ ЗНАО ДА ЈЕ ПРАЗНИК И ОТАДА СЕОСКО ЗВОНО ЗВОНИ САМО РАДНИМ ДАНИМА.

МОРСКЕ ИГУАНЕ

СА ГАЛАПАГОСА БОРЕ СЕ ИЗМЕЂУ СЕБЕ НА ТАЈ НАЧИН ШТО СЕ ГУРАЈУ ГЛАВАМА.

ПАС

РАСЕ КОКЕР-СПАНИЈЕЛ РИЧАРДА ВОТОНА ИЗ ЕРМОРЕЛА (САД) УМЕСТО ДА ЛАЈЕ КУКУРИКАО ЈЕ КАО ПЕТАО.

НОГЕ КАО ЧЕЛИЧНЕ ОПРУГЕ

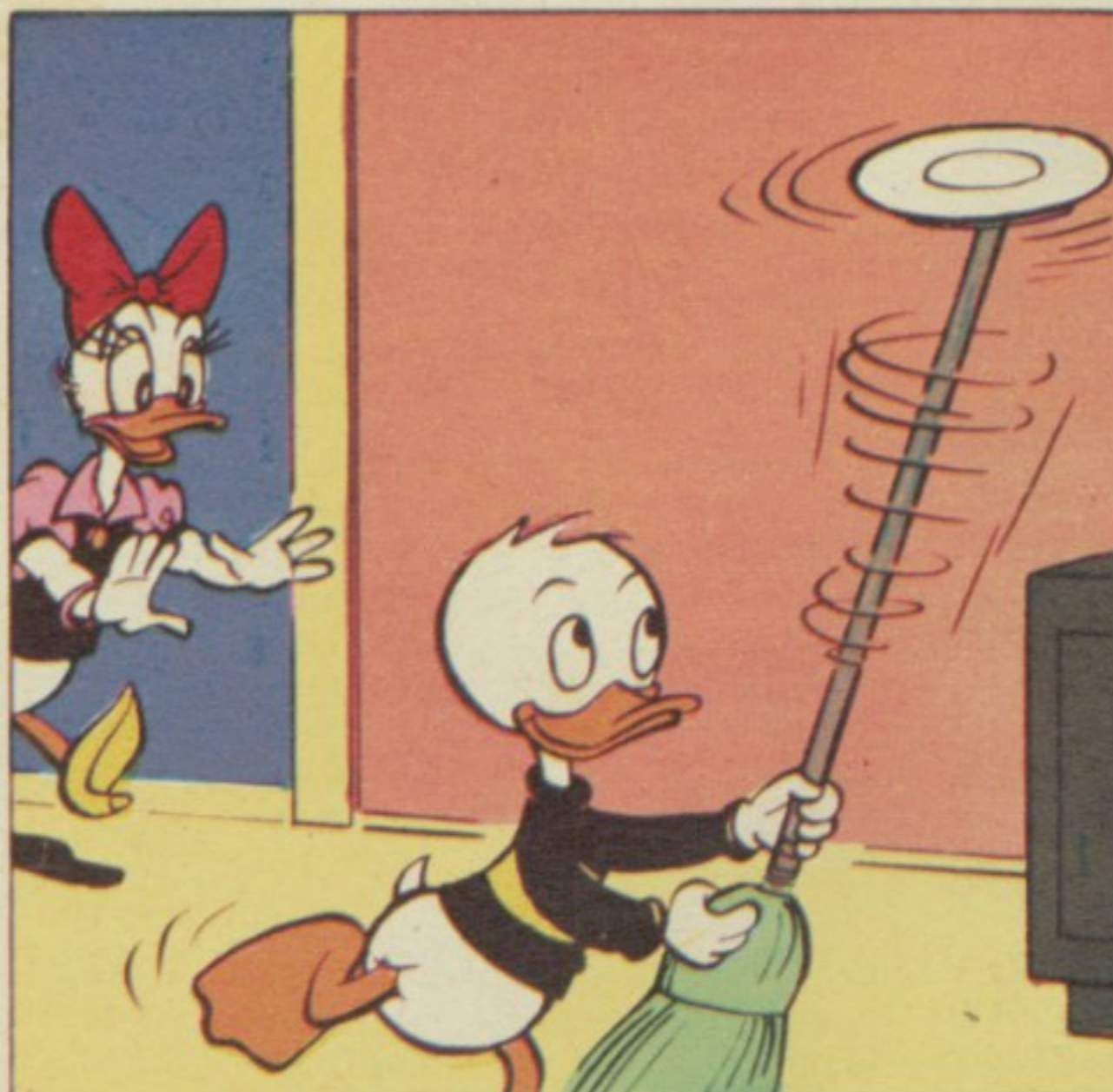
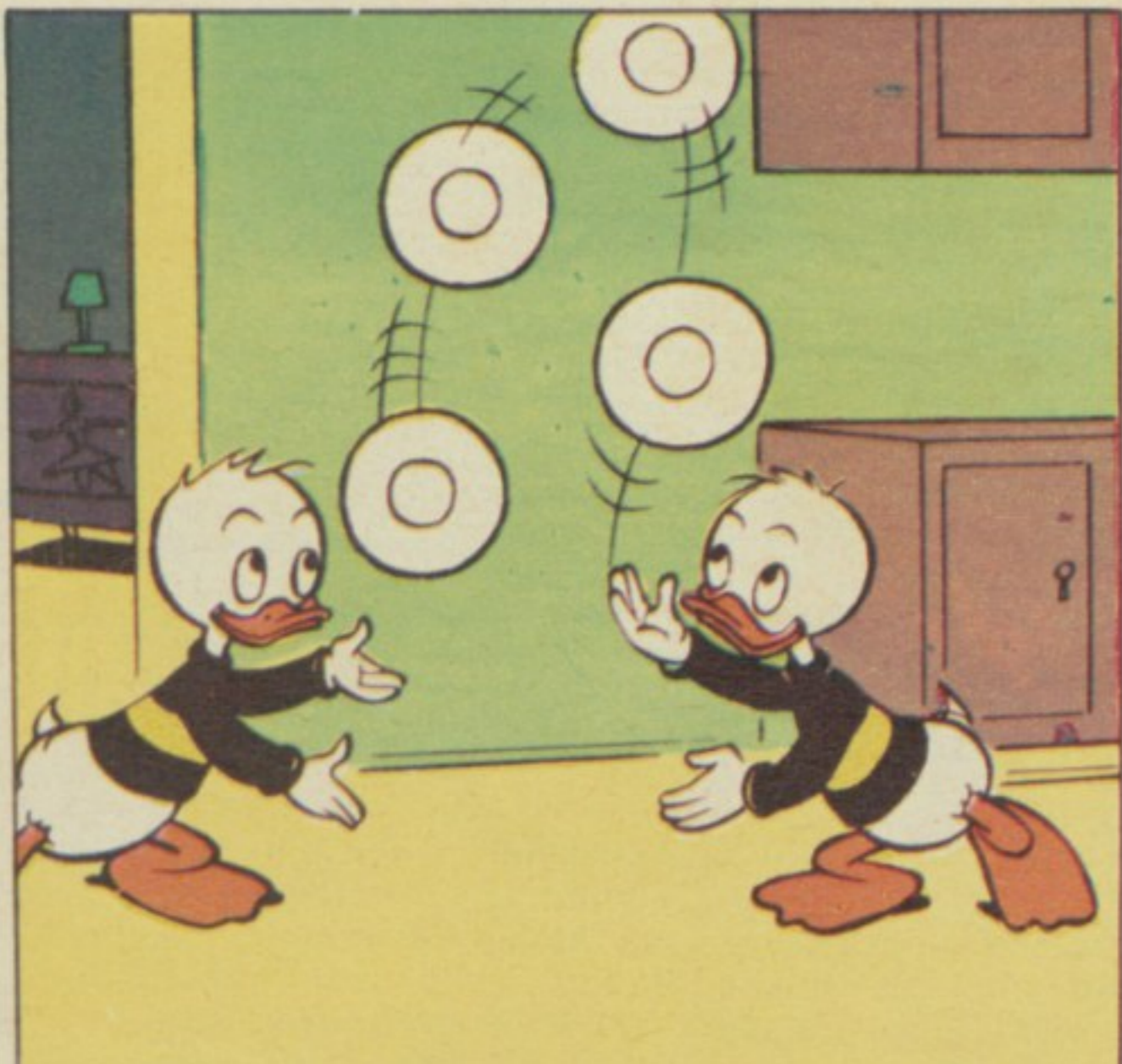
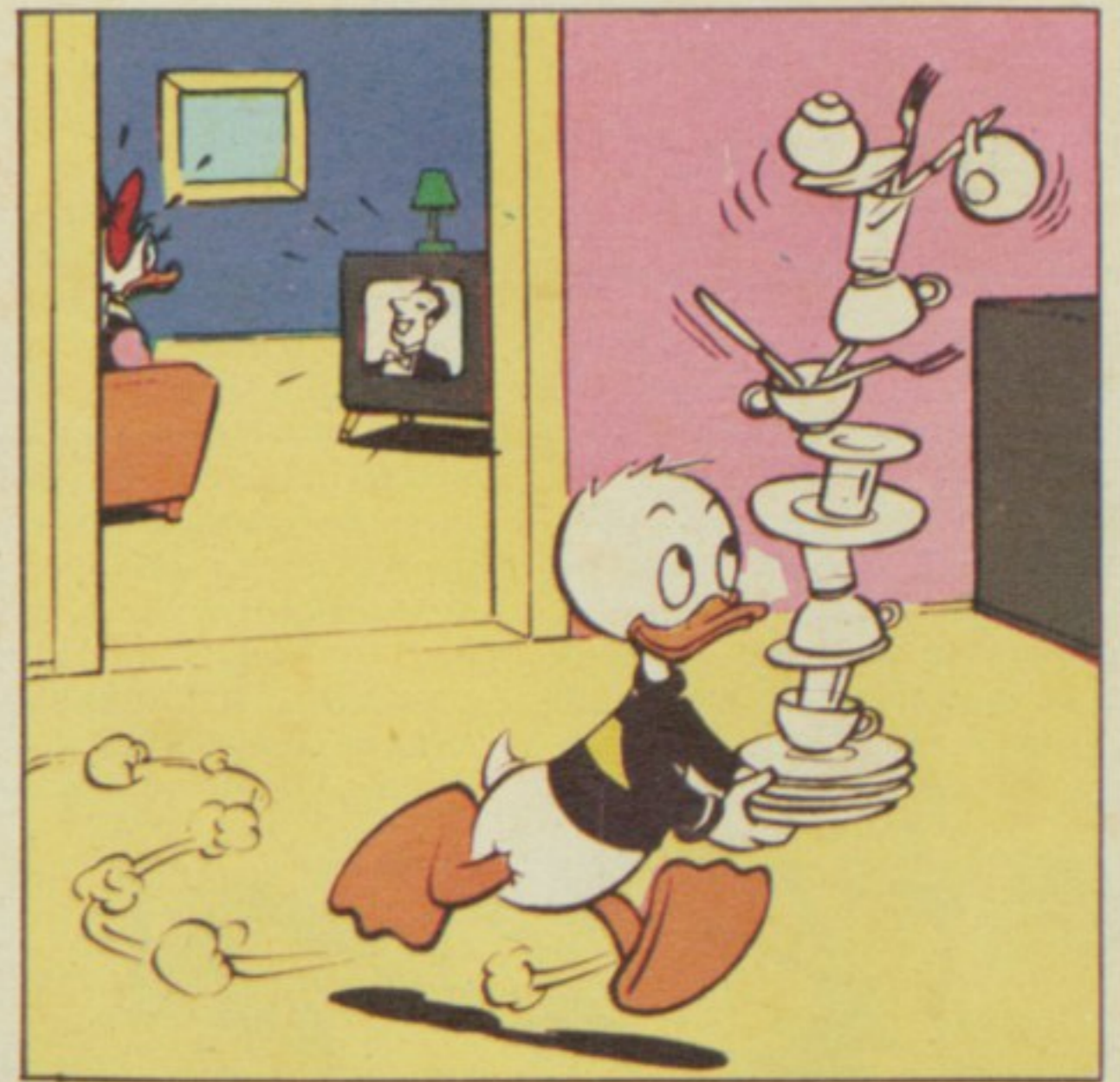
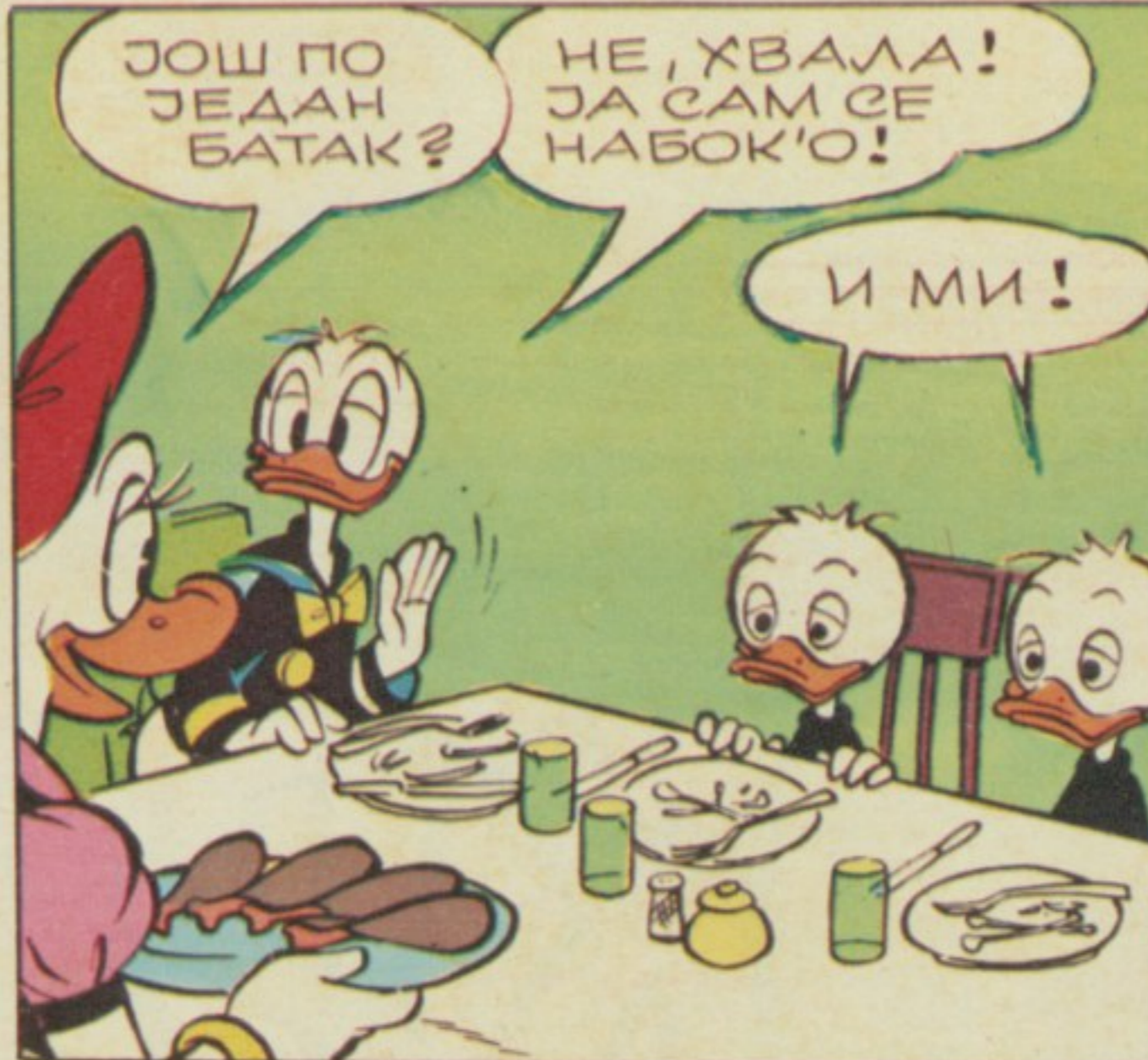
ТЕУТОНСКИ КРАЈ ТЕУТОВОА (125-101 ПРЕ НАШЕ ЕРЕ) МОГАО ЈЕ ДА ПРЕСКОЧИ 6 КОЊА.

НЕКАДА СУ У ФРАНЦУСКОЈ УПОТРЕЂИВАНИ КОВЕРТИ КОЈИ СУ У ГОРЊЕМ ДЕОНОМ УГЛУ ИМАЛИ ОКРУГЛУ РУПУ ТАКО ДА ЈЕ ПОШТАНСКИ ЖИГ СА ДАТУМОМ ОДАШИЉАЊА ОСТАЈАО НА САМОМ ПИСМУ.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

После успешог похода на шпанску колонију Рио де ла Хаша у Централној Америци, флота великог енглеског гусара Џона Хокинса склонила се од олује у залив Сан Хуан де Улоа да се одмори и поправи кварове на бродовима. Радило се читаве ноћи, али у зору су се на улазу у залив појавили шпански бродови. Настала је жестока битка и после три часа само два Хокинсова брода успела су да се спасу: „Минион“ на коме је био сам Хокинс и „Џудит“ којом је командовао млади капетан Френсис Дрејк.

Ко је био Френсис Дрејк? У то доба само један од многих храбрих морнара који су се из Енглеске отискивали до најдаљих светских мора. Свакако, Шпанци нису могли ни да помисле да се међу побеглима из Сан Хуан де Улоа налази и човек који ће касније задати смртне ударце њиховом огромном колонијалном царству.

ОСВЕТА МЛАДОГ КАПЕТАНА

Верује се да је рођен око 1543, али се о томе, као ни о његовим раним данима, не зна готово ништа сем података да му је отац био проповедник у бродоградилшту Катам и да се Френсис спремао да постане трговац док се, веома млад, није укрцао на брод. Прво, са Џоном Ловелом 1566. на лађу

У ЗОРУ СУ СЕ НА УЛАЗУ У ЗАЛИВ САН ХУАН ДЕ УЛОА ПОЈАВИЛИ ШПАНСКИ БРОДОВИ. НАСТАЛА ЈЕ ЖЕСТОКА БИТКА. СПАСЛА СУ СЕ САМО ДВА ЕНГЛЕСКА БРОДА.

која је превозила робље из Гвинеје у Америку, а после је са својим рођаком Џоном Хокинсом био на неколико путовања 1567—68.

Један Шпанац описује Дрејка као човека „средњег раста, плавог, пре дебелог него мршаваг, веселог, безбрижног. Величанствено командује и управља. Оштар је, хвалисав, немилосрдан али не нарочито окрутан“.

Можда је управо пораз код Сан Хуан де Улоа (мада се о поразу младог капетана не може говорити јер је он успео да спасе свој брод) створио у Дрејку ону решеност да се свети која је означила почетак његове велике пиратске каријере. Али вероватно су и други разлози подстакли Дрејкове амбиције. Посета шпанским колонијама на Антилима и весте које је сакупио о огромном богатству тих крајева, отварале су нове видике његовој смелој машти, омогућујући му да планира дотад невидене пљачке.

Из рудника Потози у Перуу товари племенитих метала преносени су на мазгама преко Панаме до места Номбре де Диос одакле су на великим галијама одлазили у Шпанију. Номбре де Диос! То име је тако примамљиво одзвањало у Дрејковим ушима. И, пошто он није био човек који би себи допустио да сањари, већ почетком лета 1572, уз клицање грађана, из Плимута у Енглеској испловила је мала екипа одабраних морнара: брод „Паша“ са 47 морнара

КРАЉИЧ

којима је командовао вођа експедиције Френсис Дрејк и „Свон“ (лабуд) којим је командовао његов брат Џон и чија је посада бројала само 26 чланова.

НАПАД НА НОМБРЕ ДЕ ДИОС

Изванредно повољни ветрови омогућили су им да у рекордном времену пређу Атлантук и 21. јула два морска вука угледала су Номбре де Диос. Млади гусар имао је прецизан план: изненада напасти гарнизон, заузети мали центар и чекати долазак каравана пуног блага из Панаме. Тако је у ноћи 22. јула Дрејк на челу своје дружине кренуо да нападне тврђаву. Мада су се многи Шпанци изненађени разбежали, петнаест најхрабријих успело је да отера енглеске гусаре који су пливајући морали да се врате на своје бродове.

Шпанци су славили победу — очигледно још нису знали ништа о Дрејку. Јер, он је — нимало обесхрабрен првим неуспехом — повукао бродове у добро заклоњен залив Дариен и ту се искрцао на копно с најхрабријим морнарима, оставивши рањене на броду.

— Изгубити пушкарање не значи и изгубити рат — рекао је својим људима. — Наш циљ је да заробимо караван из Панаме. Не мо-

ЕНГЛЕСКА КРАЉИЦА ЛИЧНО ЈЕ ПОДАРИЛА ФРЕНСИСУ ДРЕЈКУ — ДРЖАВНОМ ГУСАРУ — ТИТУЛУ ВИТЕЗА ЕНГЛЕСКЕ КРУНЕ.

жете ни замислити каква он богатства носи.

Успео је да загреје морнаре. Свако је собом понео намирнице за десет дана, што је могао више муниције и — марш је почео. После недељу дана напорног путовања копно, на које њихове морнарске ноге нису навикле, угледали су караван на путу из Панаме за Номбре де Диос.

ПАЛИ!

Колона мазги кретала се дуж готово потпуно сувог речног корита. Напредовала је полако под тешким тере-

том, а на челу и зачељу ишле су две групе војника. Одбрамбене снаге овог конвоја биле су заиста ништавне у односу на вредност онога што је носио, али нико није ни могао да се нада неком нападу у овом пустом крају.

Када је колона прошла поред места на коме се налазио Дрејк, већ је пао мрак.

— Пали! — снажни глас капетана одјекнуо је у тишини и готово у истом часу меци из мускета зазвиздали су у тами. Неколико војника је одмах пало, гусари су напали остале пре

ИИИ ГУСАР

ФРЕНСИС ДРЕЈК, НЕУСТРАШИВИ МОРЕПЛОВАЦ И ПИРАТ ЕНГЛЕСКЕ КРУНЕ, ЗАДАО ЈЕ НАЈТЕЖЕ УДАРЦЕ ШПАНСКОМ КОЛОНИЈАЛНОМ ЦАРСТВУ.

но што су ови успели и да схвате шта се дешава. Борба је била жестока али кратка јер Шпанци нису могли да се бране ни да покушају да беже. После неуног часа заробљен је читав караван и Дрејк је одмах наредио покрет.

Енглеза је било премало да би пренели велики плен, и зато су сами заробљеници водили мазге натоварене свакојаким благом према малом заливу где су чекала два брода.

ТРИЈУМФАЛАН ПОВРАТАК

Била је недеља ујутру када су се вратили у Плимут. Када су чули вест, грађани су изјурили из цркве (кажу да их је предводио сам пастор) да приреде тријумфалан дочек свом славном суграђанину. За Френсиса Дрејка то је био само почетак каријере која је цела била једна изванредна авантура.

Богатство које му је доносила ова експедиција отворило је коначно овом неустрашивом морнару могућ-

ност да оствари подухват о коме је одавно размишљао, а који су његови савременици сматрали немогућим: погодити Шпанију директно у срце њених богатих колонија у Чилеу и Перуу ушавши из Атлантика у Пацифик кроз Магеланов мореуз на крајњем југу Јужне Америке.

Смелост оваквог плана била је невероватна кад се помисли да су поред тешкоћа пловидбе кроз мореуз, ту биле и препреке које би Шпанци, без сумње, поставили нападачу на повратку. Али, Дрејк је испитао све могућности да не доживи да му препреке повлачење. Решио је да, када опљачка перуанску обалу, настави право према северу и нађе северни пролаз између Пацифика и Атлантика који су већ други узалудно тражили на крајњем северу америчког континента. Ако не буде таквог пролаза, кренуће преко Пацифика и вратити се у Европу око Африке.

Уз благослов краљице Елизабете, мала флота се 13. децембра 1577. отиснула из Плимута. Састојала се од че-

тири велика брода: „Пеликана“, који је касније прозван „Златна кошута“ (100 тона), „Елизабет“ (80 тона), „Мериголд“ (30 тона), „Свон“ (50 тона) и једног мањег помоћног брода од само 15 тона носивости.

До првог важног сукоба дошло је 30. јануара следеће године на западној обали Африке, у близини Зеленог рта: заробљен је португалски брод са кога је најдрагоценији плен био навигатор Нуњо де Силва који им је показивао пут и кога су после искрцали у Гуатулку.

ЗАВЕРА ЈЕ ОТКРИВЕНА

Пловидба се наставила низ источну обалу Јужне Америке до Сан Хулијана и кроз Магеланов пролаз кроз који су прошли за само 15 дана, 6. септембра 1578. Олуја их је бацила до око 57 степени јужне ширине. Претпоставља се да је Дрејк том приликом открио Рт Хорн, а доказао је да је Огњена земља острво откривши постојање мореуза који данас

носи његово име — Дрејков пролаз.

За време боравка у луци Сан Хулијан де Патагонија, где су због зиме и невремена морали да проведу преко два месеца, међу члановима посаде почело је да избија незадовољство а и планови за побуну. Само гвоздена рука и немилосрдна дисциплина могле су још да одрже јединство ове мале заједнице, изгубљене на крају света и растрзане страшном дилемом: попустити пред зимом и непрестаним нападима домородаца и вратити се у Енглеску или по сваку цену наставити пут према непознатом.

Очајање и сурови услови живота готово су створили одлуку, кад је адмирал Дрејк открио заверу. Њен вођа, други официр Томас Даути, стављен је пред преки суд, проглашен кривим и осуђен на смрт. Пресуда је извршена наочиглед целокупне посаде. Одмах сутрадан настављен је посао: требало је поправити бродове и спремити залихе за предстојећи пут.

ПЛЈАЧКЕ У СЛАВУ КРАЉИЦЕ

Олује су одвојиле Дрејков брод од остатка експедиције (брод којим је командовао Вилијам Винтер вратио се у Енглеску, остали су уништени) и он је сам пловио уз обале Чилеа и Перуа, плјачкајући градове и пресећући бродове „у славу краљице“, а најзначајнија је његова победа над бродом „Какафуего“ који је носио велико богатство у Шпанију.

Не зна се колико је Дрејк ишао на север (рачуна се око 48 степени) али га је невреме поново вратило на југ и морао је да се укотви на 38 степени јужне ширине на тачки коју је назвао Нови Албион. Све до пре тога чврсто је веровао да ће наћи северни пролаз између Атлантика и Пацифика, али сада је коначно донео драматичну одлуку: направио је заокрет и кренуо на дуги пут — морао је да се врати преко Пацифика. Шездесет осам дана видели су само воду и небо, и тек 3. новембра 1579. пристали су уз обалу Молучких острва, између Целебеса и Нове Гвинеје.

После неопходних поправки „Златна кошута“ је поново кренула на пут, али пошто је била препуна драгог камења и драгоцене робе покупљене на овом путу, пловидба кроз коралска острва Индонезанског архипелага била је више него тешка. Том приликом срећа је помагала неустрашивости великог гусара и после дугог путовања кроз Индијски океан, брод је стигао до Африке и прешао Рт добре наде 15. јуна 1580.

ПИРАТ — ВИТЕЗ БРИТАНСКЕ КРУНЕ

Двадесет и шестог септембра исте године „Златна кошута“ се тријумфално вратила у Енглеску после путовања око света — првог под

енглеском заставом — које је трајало две године и десет месеци.

Клицање становништва Плимута било је незапамћено јер су сви већ били поверовали да се мали брод изгубио негде у океанима. Сама краљица Елизабета, пошто је вешто смирила олују протеста која је долазила са шпанског двора (шпански амбасадор у Лондону лично је тражио од краљице да дрски „Ел Драк“ буде обешен) због невероватне увреде нанете Његовом католичком величанству, отишла је на банкет који су у њену част приредили Дрејк и његови официри на „Златној кошуту“ и том приликом лично предала Френсису Дрејку титулу Витеза енглеске круне.

Ово високо признање нимало није променило Дрејка, он се није одмарао на ловорикама. Може се рећи да је оно означило улазак Френсиса Дрејка у славну историју енглеске морнарице. Зато овде можемо прекинути причу мада су и подухвати Френсиса Дрејка као сера били велики и вредни.

После једног неуспелог напада на Панаму, Дрејк се повукао у нездраву крај залива Дариен и тамо добио тропску грозницу која је успела да уништи његово снажно тело.

Двадесет осмог јануара 1595. посаде његових бродова одавале су последњу почаст оружјем остацима великог адмирала и гусара, док су они спуштени заувек у море које га је тако често гледало као победника.

Ц. Ђ.

ФРЕНСИС ДРЕЈК — НАЈВЕЋИ ГУСАР У ИСТОРИЈИ ЕНГЛЕСКЕ.

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ЕПИЗОДА: БУЗДОВАНСКЕ ИГРЕ

НЕОСПОРНО ЈЕ ДА ЈЕ ДИКАН ДОСАД
НАЈБОЉИ ТАКМИЧАР, АЛИ ОН ЈЕ ЈОШ
МЛАД ДА БИ ПОВЕО СЛОВЕНЕ!
ЗНАТЕ КАКО ЈЕ...
МЛАДОСТ - ЛУДОСТ!

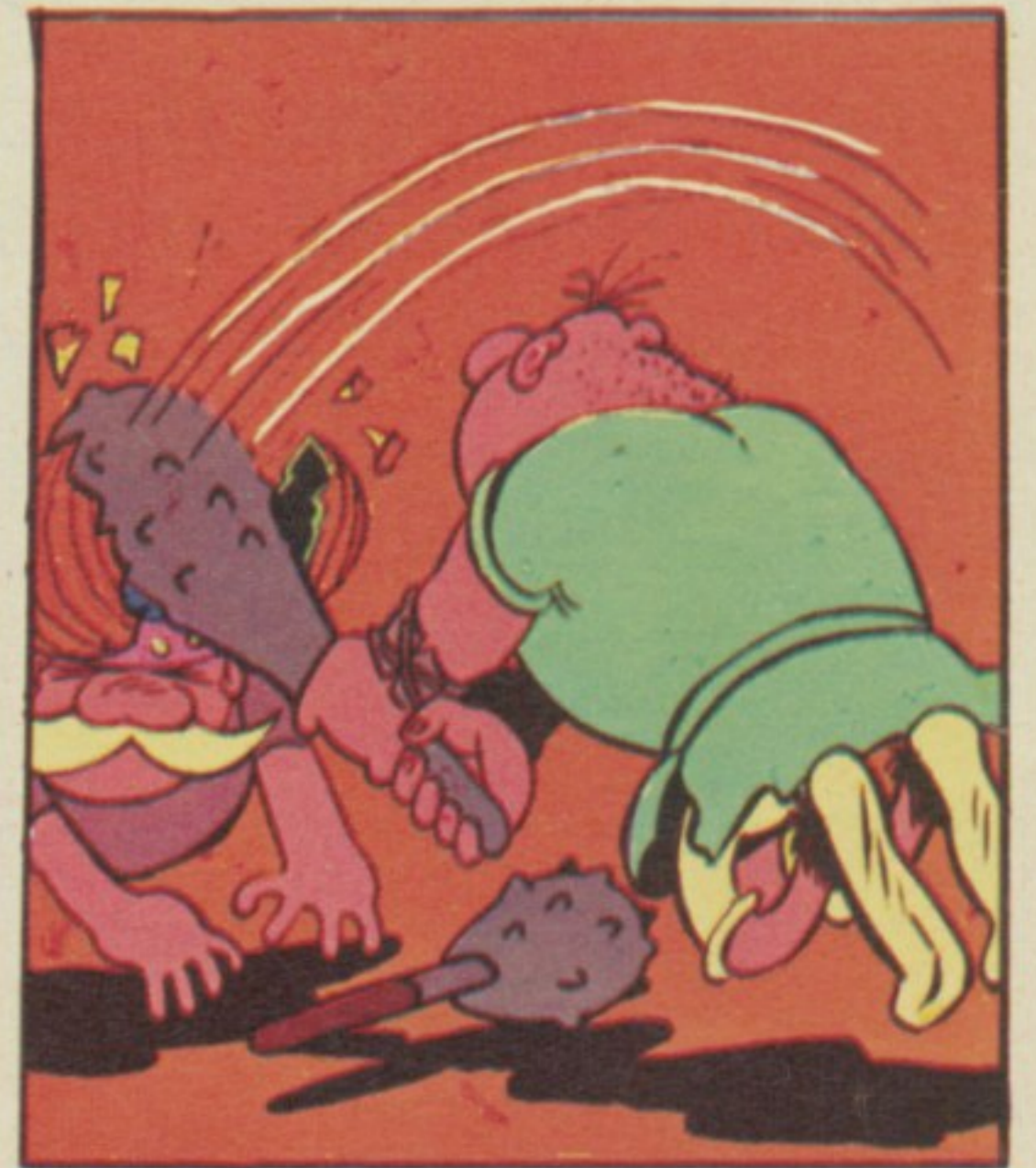
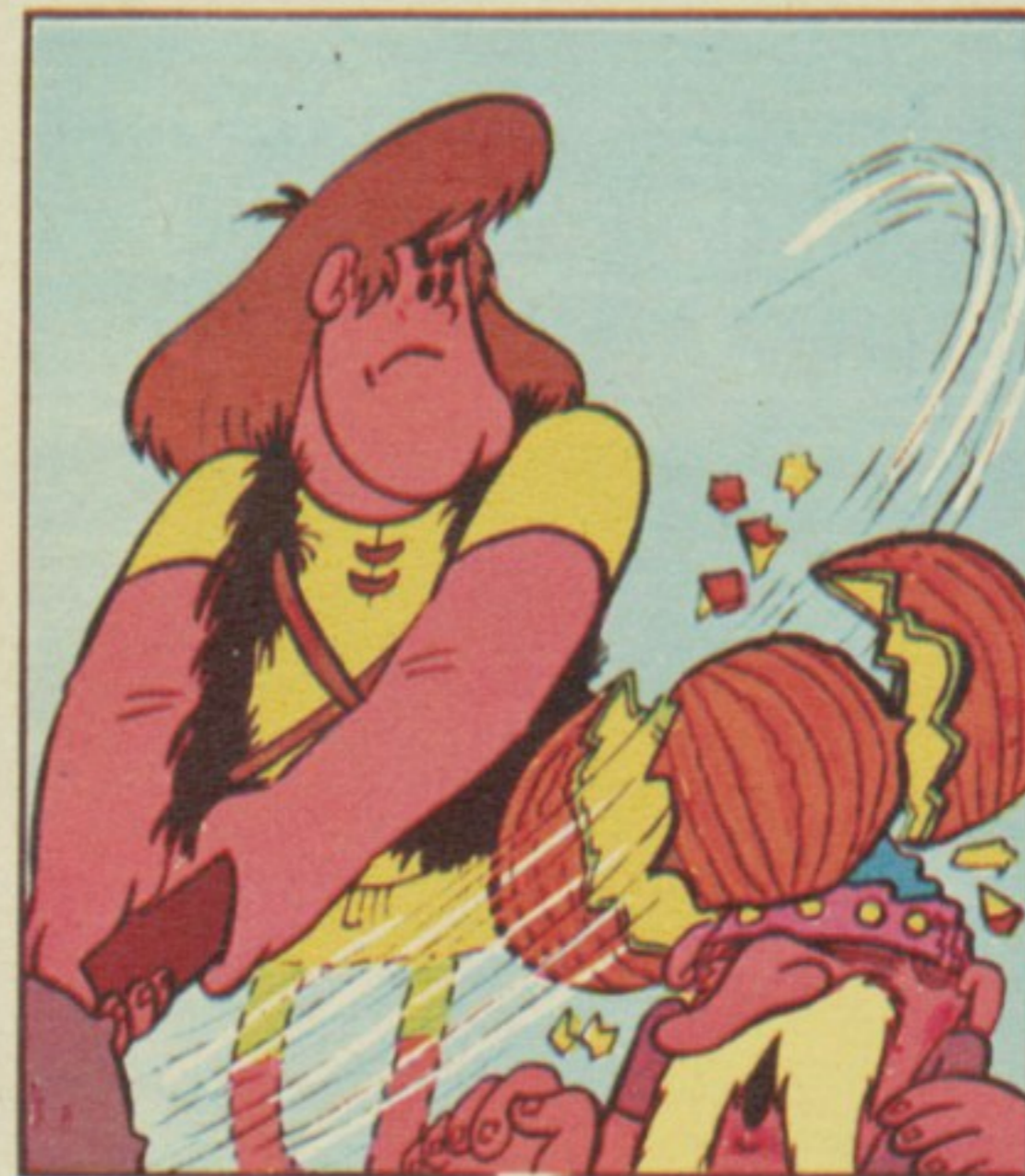
НИ НА ДОСАДАШЊИХ 13
ИГАРА НИЈЕ БИЛО ПОБЕД-
НИКА. ЈЕР КОМЕ БИ
МОГЛО ДА СЕ УКАЖЕ
ТОЛИКО ПОВЕРЕЊЕ?
СЕМ ТОГА, КО ЈЕ ТАЈ
ДИКАН? ВЕЛИКА ПЛЕ-
МЕНА НИКАД НЕ БИ ДО-
ЗВОЛИЛА ДА ИМ ОН
БУДЕ ВОЂА!

ВИДИТЕ,
ТО БИ
МОГЛО ДА
ДОВЕДЕ
ДО ПЛЕ-
МЕНСКОГ
РАТА
!

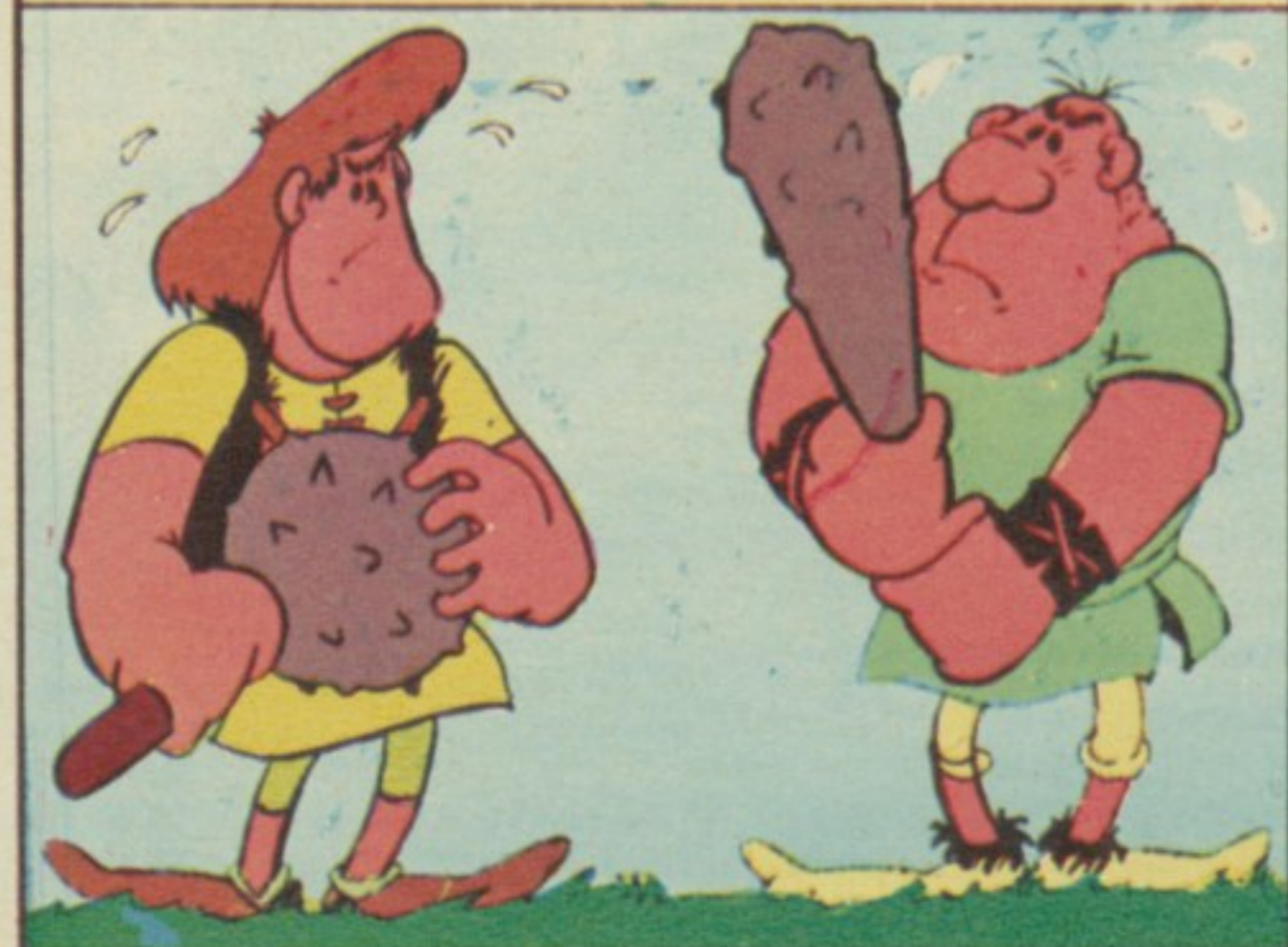

УЈУТРУ ЈЕ
ПОЧЕЛО ВЕЛИ-
КО ФИНАЛЕ...

... ТАКМИЧАРИ ИМАЈУ
ПРАВО ДА БУНАДЕВОМ
ШТИТЕ ГЛАВУ ОД
УДАРЦА
БУЗДОВАНОМ...

ДИКАН И БИКАН СУ ПОБЕ-
ДИЛИ СВЕ ПРОТИВНИКЕ И
НА КРАЈУ СЕ НАШЛИ ЈЕДАН
ПРОТИВ ДРУГОГ...

ПО ПОДНЕ...

КАРТУ
ВИШЕ?!

DAG! NOE GAAT NET?

ОВЕ РЕЧИ НИСУ ТАЈНА ПОРУКА, УПУЋУЈЕ ИХ ЧИТАОЦИМА 11-ГОДИШЊА ДЕВОЈЧИЦА КОЈА ИМА НЕВОЉЕ СА НАШИХ СЕДАМ ПАДЕЖА.

Beste kinderen, myr naam is Edith de Munnik Vlajić. Ik been 11 jaar oud. Ben een Nederlands meisje, toen ik in uw land kwam was ik 10 jaar.

Знам да сви нисте разумели шта сам написала на холандском језику. Само знајте да је и мени било тешко када сам први пут у школи требала да читам ћирилицу.

Ево шта сам написала на холандском: „Драга децо, зовем се Едит де Миник Влајић. Пре него што сам напустила Холандију и дошла у вашу земљу била сам 10 година“.

То ме је прво збунило у вашем језику. У Холандији се каже ја сам била десет година, а ви кажете имала

У ХОЛАНДИЈИ НЕМА ЈЕДИНИЦА

Постоје велике разлике у мој живот у Холандија и овај овде у Југославија. Пре свега у школи. Ја сам ишла у школу у Амстердам и то било овако: идем у школу од 9 до 12 и од 13.30 до 16 часова. Учила сам матерњи језик, математику, ликовно, ручни рад и музику, а тек у трећем разреду и познавања природе. У Холандији нема оцењивања. Дође само

ЕДИТ И ЊЕНА НАЈБОЉА ДРУГАРИЦА МАРИНА МАРУШИЋ

сам десет година. Могу само новци да се имају а не и године, и то ми никако није јасно.

Прошле године ишла сам у школу и само слушала пре давање, а сада идем и учим озбиљно. Моја школа се зове „Бура Јакшић“, и налази се у Кошутњаку. Учитељица се зове Ленка Ивановић. Јако је добра и добро ме разумем. А ја сам, да се похвалим, врло добро ћак.

Као што видите, много грешим у падежима и слагању речи у роду и броју. То је заистински велик разлика између холандски и српскохрватски језик. У холандском језику има само четири падежа, а у вашем седам. Научила сам како се сви ти падежи зову, али не умем да их употребим. Ја и даље говорим српскохрватски са четири падежа.

мама на крају године и учитељи јој кажу да ли сам била добра и да ли сам добро учила. И то је све.

Међутим, у Југославија то је сасвим другачије. Прво што сам чула када сам пошла у школу, овде у Београд, био је разговор две старије другарице, из виших разреда:

— Пази да ти данас не увале аса из рачуналке! — рекла је једна.

Тата ми је после објаснио да у српскохрватском постоји још један начин говора који нема у књигама и онда ми је објаснио шта је рекла она девојчица:

— Пази да не добијеш јединицу (кеца) из математике!

У ИДУЋЕМ БРОЈУ: МАНДРАК!

Тако сам се упознала са шатровачки језик, али и са бригама због оцена у школи. Сада ми школа у Холандији изгледа као лака и безбрижна игра.

Још нешто сам учила одмах. Већина мојих другова и другарица у Београд има надимак, док у Холандији то није случај. У Холандији, моја најбоља другарица се звала Лизабет и ми смо је сви тако звали. Али, Весну Радовановић са која седим у клупу заједно, сви зову „Буренце“, зато што је дебељуга. Снежану Дисаћ зову „Пега“, Љиљану Станчул „Мачак“, Љиљану Давидовић „Шиља“, Јадранку Кокотовић „Румба“ и да вам не рећам даје. Свако има неки надимак.

МОЈ НАДИМАК ЈЕ »ДАБАР«

У почетку ми то није било јасно зашто постоји надимак и како се он постаје. Једног дана сам приметила да ме сви зову „Дабар“, али нисам знала зашто. Питала сам тату када сам дошла кући. Он је узео један фотос од дабра и довео ме пред огледало. Рекао је да се насмејем и питао ме да ли при међујем нешто слично са сликом дабра. Када сам погледала своје зубе, било ми је јасно зашто ме сви зову „Дабар“.

Могу да вам кажем и да већина учитеља има надимак, али мислим да то није на своје место. Шта то значи кад ћак каже: Ево иде „Клема“ — а у учионицу уће наставник.

СНЕГ И МОРЕ

У Југославија има много радости. Највише се радујем снегу преко зиме и топлим сунцу преко лета. У Холандији је стално тмурно, али и благо време. Нема јако сунце али зато и нема снега преко зиме.

И зато је моја прва зима у Београд била право весеље. Толико снега никада у животу нисам видела. Санкала сам се до касно у ноћ, правили смо снешка, па смо

ЈА САМ EDITH DE MUNNIK ВЛАЈИЋ. У БЕОГРАДУ ЖИВИМ ОТКАКО СЕ МОЈА МАМА УДАЛА ЗА ЈЕДНОГ ЈУГОСЛОВЕНА.

га онда разбијали. Ја сам викала као индијански поглавица у филму и ваљала се по чистом и лепом белом снегу. Такве радости нема у Холандији.

А онда дође пролеће са чудним звуцима птица у шуми. Осећам како растем, како постајем већа. Дошло је и лето и тата узима годишњи одмор. И идемо на Јадранско море. То је тек живот.

Знам много песама о Јадранском мору, оне се зову далматинске и много су тужне. Знам и друге песме. Певам и у школском хору и научила сам неке партизанске песме. Свиђају ми се и народне песме. Нарочито две: „Тарабица од белих церића“ и „Ја не знам што је срећа то, без љубави све је пусто“.

ПИОНИРСКА МАРАМА ОКО ВРАТА

Деца у Холандији немају својих празника, оних државних дечијих. Празници су везани за празнике одрасталих: за Божић, за Нову годину, за Ускрс и друге неке. Тада и деца славе са

одраслима, добијају поклоне, иду на излете.

Када је једног дана у нашој школи одржана приредба и када су ме позвали да ми око врата вежу пионирску мараму, нисам знала шта све то значи. Тек, црвена марама, бела капа на мојој глави, стисак руке моје учитељице и честитка: — Едит, ти си сада пионирка!

Дуго је тата те вечери објашњавао шта то значи када си пионир, да пионир имају своје празнике, свечаности... Мени се баш свиђа што сам пионир и јако чувам своју црвену мараму и белу пионирску капу.

Ја сам се баш распрчала. Хтела бих још да вам испричам да читам редовно „Забавник“ и да сам захваљујући њему научила да читам ћирилицу и да са Зораном и Драганом Живковић играм кликера. Имала бих још много чега да вам испричам о томе како сам се снашла у Југославија, о томе како је једна мала Холанђанка стекла своје нове пријатеље.

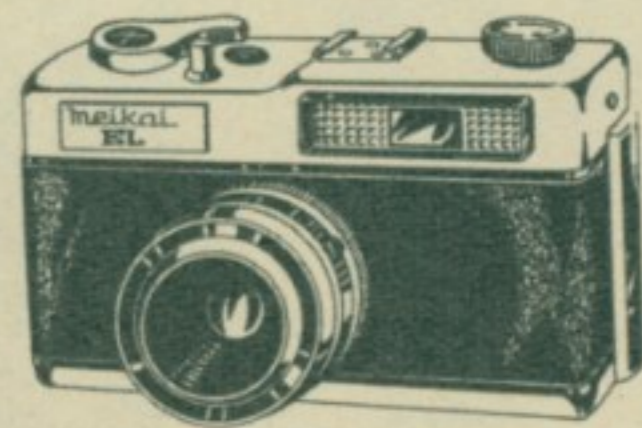
Немојте да замерите мом српскохрватском.

Edith de Munnik Vlajić
Много поздрава

DAG! NOE GAAT NET?

Ко погоди шта значе ове речи, учествује у извлачењу фото-апарата: Мејкан камера 35.

Одговорите на дописници и пошаљите „Политикином“

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: ШТА ЈЕ ПАЛЛО?

**ДРАГАН
ХОЛЦЕР**

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1

ОД РУКОМЕТАША ДО ФУДБАЛЕРА

Драган Холцер је рођен 19. јануара 1945. године. Фудбал је почео да игра у нишком Радничком. Његова основна особина је што врло успешно може да игра на свим местима у тиму — од голмана до левог крила. Пре неколико година прешао је у сплитски „Хајдук“ у којем је стекао велики углед.

— Сви ме познају као фудбалера нишког „Радничког“, сплитског „Хајдука“ и државног тима. Међутим, веома је мали број оних који знају да сам спортску каријеру започео као рукометаш. Чак сам, искрено да кажем, више волео рукомет него фудбал. Али, једнога дана, позвали су ме у фудбалску омладинску репрезентацију Србије. То је било преломно за мене. Од тада рукомет за мене више није постојао. Потпуно сам се посветио фудбалу. Мислим да се ни сам преварио.

**КАПИТЕН
ХАЈДУКА
ДРАГАН
ХОЛЦЕР**

ПРИЧА О ФУДБАЛЕРУ

ХАЛО "ХАЈДУКА" ДРАГАН ХОЛЦЕР ДАНАС ЈЕ ПОСЛЕ ЧАЈИКА НАЈБОЉИ ЈУГОСЛОВЕНСКИ ФУДБАЛЕР. ПОЧИО ЈЕ ДА ИГРА ФУДБАЛ КАО ПИОНИР У НИШКОМ "РАДНИЧКОМ" 1960. ГОДИНЕ НА МЕСТУ КРИМА ЈЕР ЈЕ ВРЛО БРЗ. ПРВИ ПУТ У ПРВОМ ТИМУ ИГРА ПРОТИВ "САРАЈЕВА" (1:2) И ДАЈЕ ГОЛ.

ХОЛЦЕР СЕ ОПРОСТИО ОД НИШКЕ ПУБЛИКЕ ОДЛИЧНОМ ИГРОМ. ПРЕ ДВЕ ГОДИНЕ ПОТПИСАО ЈЕ...

... ПРИСТУПНИЦУ ЗА СПЛИТСКИ "ХАЈДУК" И ОД ТАДА ЈЕ ПРУЖИО НИЗ СЛАВНИХ ИГАРА...

РЕДАКЦИЈА СПОРТСКИХ "НОВОСТИ" НАГРАДИЛА ГА ЈЕ КАО ФУДБАЛЕРА БРОЈ ЈЕДАН...

... У СЕЗОНИ 1967-68. ДОБИО ЈЕ "ОСКАРА" РЕДАКЦИЈЕ СПОРТА" У 1968. ГОДИНИ...

... И НИЗ ДРУГИХ ПРИЗНАЊА...

КАО ЧЛАН "ХАЈДУКА" ОДУШЕВЉИО ЈЕ БЕЗБРОЈ ПУТА. УЗОРИ СУ МУ БИЛИ ЗЕБЕЦ И СКОБЛАР, А ОН ЈЕ ПОСТАО НЕЗАМЕНЉИВ ХАЛО КЛУБА И РЕПРЕЗЕНТАЦИЈЕ...

ХОЛЦЕР ЈЕ БРЗ, ЕКСПЛОЗИВАН, ОШТАР И ПОЖРТВОВАН. ОД ПРВОГ ДО ДЕВЕДЕТОГ МИНУТА БОРИ СЕ СРЧАНО БИЛО ДА ЈЕ СУНЦЕ, КИША ИЛИ СНЕГ...

У ДРЖАВНОМ ТИМУ ПОДАВИО СЕ ПРВИ ПУТ 1965. ПРОТИВ ЛУКСЕМБУРГА. ОД ТАДА ЈЕ ОДИГРАО 24 УТАКМИЦЕ ЗА РЕПРЕЗЕНТАЦИЈУ. БИО ЈЕ КАПИТЕН ДРЖАВНОГ ТИМА ПРОТИВ ШВЕДСКЕ У СПЛИТУ 1969. ГОДИНЕ.

**ЖЕЛЕО ЈЕ ДА РАДИ
ПОШТЕНО И ДА ЖИ-
ВИ МИРНО СА СВО-
ЈОМ ЛЕПОМ ЖЕНОМ
РОЗИТОМ.**

**АЛИ, ЈЕДНО СУ БИЛЕ ЊЕ-
ГОВЕ ЖЕЉЕ, А ДРУГО СУ-
РОВ ЖИВОТ У НАСЕЉУ
КОПАЧА ЗЛАТА**

ДЕСПЕРАДОС МИ

Једног новембарског дана 1849. године у близини места Херба Буена, данашњег Сан Франциска, појавила су се на коњима два необична путника. Напред је јахао младић за кога се по сомбреру и тамној пути одмах могло рећи да је Мексиканац. Имао је свега седамнаест година, био је снажан, али се на њему могао приметити умор. Често се окретао да би погледао девојку која је јахала за њим.

Она је била још млађа. Није имала ни шеснаест година. Њено лепо лице било

је уоквирено косом црном као гавраново крило. У свом држању је имала нечег отменог. Иза њеног коња вукао се коњ натоварен храном и другим неопходним стварима.

БЕКСТВО ИЗ МЕКСИКА

Топло калифорнијско сунце терало им је из костију хладноћу накупљену у току многих дана и ноћи док су се кроз планине пробијали овамо.

— Ово је четрдесети дан како путујемо — помисли младић. — Јадна Розита!

Колико се намучила због мене.

Тачно толико дана путују непрекидно Јоаким Муријето и његова драгана Розита Кармен да би побегли од освете Розитиног оца. Јер он, сиромашни слуга, усудио се да се загледа у кћер богатог велепоседника. Розита је одговорила на његову љубав. Кад је њен отац сазнао за ову везу, побеснео је и да нису побегли, Јоаким би платио главом.

Чим су стигли у Сан Хо-зе, Јоаким је потражио свештеника, па су Розита и он постали муж и жена. Розита је била пресрећна, а Јоаким се заклео да ће јој створити леп и удобан живот.

Што су даље ишли, све су чешће слушали о богатим налазиштима злата у сливу реке Сакраменто. Зато је Јоаким решио да оде тамо

и окуша срећу. За сав новац који је имао купио је намирнице које су у насељима копача злата биле скупле и од самог злата. У то време у планинама изнад Сакраменто један кромпир се плаћао долар, а шака кафе пет долара. Сазнао је и то да у том крају влада безвлашће и правило: „Свак за себе, а бог за све!“

Што су даље улазили у област копача злата, налазили су на насеља са све чуднијим именима. Ту је Јоаким први пут чуо за десперадосе, очајнике, људе којима није ништа свето и чије је животно правило гласи: „Закон, то је пет метака у бубњу мог револвера, а чувар закона сам ја!“ Тако је изгледала земља у коју су стигли Јоаким и Розита који су желели мирно да живе и поштено раде. Али једно

су биле њихове жеље, а друго суров живот.

Млади Јоаким није ни сањао да ће убрзо постати најстрашнији десперадос Дивљег запада.

КРАТКА СРЕЋА

Млади брачни пар се зауставио у насеобини копача злата Соу Мил Флат. И овде се налазило насеље Мексиканаца и на његовом крају Јоаким је уз Розитину помоћ убрзо подигао брвнару, намештај од грубо тесаних дасака био је направљен и из њиховог оцака дизао се дим.

Сутрадан је Јоаким почео

УБИЈЕНО

да копа злато на парцели коју је купио скромном уштеђевином и са нешто намирница. Кад је донео прву количину злата, мада доста скромну, њиховој срећи није било краја:

— Ево злата, Розита. Сад га имамо мало, али ћемо га ускоро имати много и онда ћу ти купити све што зажелиш. лепе хаљине, ципеле, шалови и накит биће твоји, имаћеш дом достојан тебе.

Насеље Соу Мил Флат било је ружно. Куће су зидање без икаквог реда. Кривудава улице биле су блатнаве и пуне ђубрета. У центру су се налазиле трговине и крчме у којима је велика већина копача злата остављала муком стечену имовину. По насељу су се врзали сумњиви типови жељни лаке и брзе зараде.

Жена је и овде, као и у другим насељима копача злата, било мало и то обично старијих. Зато је лепа Розита привукла пажњу. Док је пролазила кроз насеље Мексиканаца, ови су је пратили задивљеним погледима, али су поштовали неписани закон своје домовине и никад јој нико није добацио ни једну једину реч. Међутим, с белима је било другачије.

Једног дана у марту 1850. Розита се вратила из куповине веома узбуђена. Испричала је мужу како јој је досађивала и добацивала група од пет Американаца. У то време у очима Американаца Мексиканци су били људи ниже расе, „пасји синови“. Ако би се неки револвераш хвалио да је убио неколико туцета људи, обично би додавао: „Индијанце,

Мексиканце и Кинезе ту, наравно, нисам убројао!“

КРЕНУЛО ЈЕ НАОПАКО

Јоаким је упитао своју младу жену да ли су је они људи пратили. Розита то није знала. Пола часа касније обоје су то добро знали. Изненада су ти Американци упали у њихову кућу. Један је тако ударио Јоакима револвером по глави да је овај остао да лежи онесвешћен дуже време.

Кад је најзад дошао к себи, видео је како Розита лежи на поду поцепане хаљине. Била је мртва.

Сутрадан, у рану зору, Јоаким је закопао своју младу жену. Напустио је кућу и собом понео само покриваче и пушку. У овој насеобини, у којој је са својом Розитом проживео неколико кратких и срећних месеци, никад га више нису видели.

Четири недеље касније неки копач злата наишао је двадесет миља одатле на напуштен логор. Око расутог и хладног пепела лежало је пет лешева. Били су то остаци оних пет Американаца који су на својој савести имали живот лепе Розите и Јоакимову срећу.

Јоаким је опет копао злато, сада заједно са својим братом Јесусом и Индијанцем Ромером из племена Јаки. Имали су своје налазиште у насељу копача злата Марфи Дајгинс и ту су вредно радили. Живели су мирно и штедели.

Тако је било све до другог маја 1850. године.

Тог поподнева Јоаким је узео братовљеву мазгу да би из оближњег градиће донео намирнице. Путем је срео Била Ланга, опасног убојцу. Није знао да је Ланг био пријатељ оних пет Американаца. Кад су се срели, Ланг је запоео разговор одакле му мазга. На крају му је рекао:

— Пошто кажеш да је мазга твог брата и да ју је купио од неког Јенкија, реци му да сутра ујутру дође у Лос Муертос да ми каже од кога је купио мазгу.

ЛИНЧОВАЊЕ У ЛОС МУЕРТОСУ

Ујутру су оба брата дошла у град. Ту их је чекао Бил Ланг са 25 копача злата. Пре но што су успели да отворе уста, Ланг се раздрао.

— То су та два лопова. Обесимо их!

Гомила се бацила на браћу Муријето, зграбила их и одвукла до најближег дрвета. Случајно је туда пролазио неки свештеник који је, после много убеђивања, успео да наговори Ланга да

их не обеси. Овај се задовољио тиме да обојицу бичује. При том су Јесусу одрезали оба уха и изболи га ножевима. Јоаким је прошао јевтиније, али је морао да гледа шта разјарена гомила ради са његовим братом.

Када је Ланг коначно одвезао браћу, Јесус Муријето је био мртав.

Сутрадан ујутру Јоаким је сахранио брата. Затим је отишао натраг у насеље Марфи Дајгинс и из своје куће узео само покриваче и пушку. Ни у овом логору га нису видели никада више.

Следећих недеља у околини Лос Муертоса догађале су се чудне ствари. Једног човека је неко убио на путу из његове насеобине до налазишта злата. Два су нађена мртва на месту где су копала злато. Четвртог су нашли мртвог испред коњушнице, док је пети пао са коња мртав, погођен танетом невидљиве пушке. Сви су имали нешто заједничко. Неко им је ножем урезао на чело велико слово „М“. Још нешто: сви су учествовали у убијању Јесуса Муријета.

Бил Ланг и осталих двадесет преживелих, почели су да се осећају неугодно. Побегли су из Лос Муертоса. Највећи део групе је одлучио да оде на север у Мерисвил. Али нису сви стигли.

Четвртог дана путовања пушка је невидљива пушка и убила једнога од њих. Мртавац је нађен с урезаним „М“ на челу. Истога дане неки кочијаш је открио још једног мртаваца са истим знаком. Следећих седам дана смрт је стигла још седморицу који су учествовали у бичевању браће. Крај логорских ватри копачи злата чудили су се памћењу Јоакима Муријета.

Мисури Бил направио је страшно грешку кад је побегао из затвора где је ступан јер је у леђа пуцао свом противнику. Четири дана касније имао је на челу „М“.

ТРОПРСТИ ЦЕК

Још су само десеторица од оних који су бичевали браћу Муријето била жива. Цек Мек Гинис је побегао у Неваду, али су га тамо обесили јер је противнику пуцао у леђа. Јоаким је стигао на његов погреб и одмах се вратио у Калифорнију. Али сада више није био сам. Придружио му се Мексиканац Мануел Гарсија, звани Тропрсти Цек, немилосрдан насилник. На обали неке речнице сачекали су четири копача злата у којима је Јоаким препознао људе које је тражио. После краће пуцњава сва четворица су лежала на земљи.

Снег је крајем 1850. покрио 29 гробова људи који су убили Јоакимову жену и брата. Само је један од њих избегао његову освету. Била Ланга, главног кривца, убио је у свађи један револвераш.

У међувремену, Американци су Јоакима, који је постао идол Мексиканаца, прогласили за убицу и осудили га на смрт. Али нису могли да обесе онога кога нису имали у рукама.

Око Јоакима се окупила банда најгорих отпадника, за шта се побринуо Тропрсти Цек. Ова војнички организована банда кретала је у праве походе против банака и каравана злата. Јоаким је имао подршку у сиромашним Мексиканцима јер их је помагао и опљачканим златом плаћао за њих порез који су Американци убирали. Све више људи долазило је у Муријетову банду и њему је требало све више злата да за њих купи коње, пушке и муницију. Зато су пљачке постале све чешће и све крвавије. Расположење становништва полако се мењало, банда је постајала све омрзнутија. Влада је за његову главу расписала награду од 5.000 долара.

КРАЈ »СЛАВНОГ БАНДИТА«

Обавештење о тој награди било је прикуцано на једном дрвету у логору Штоктон. Људи су се тискали око њега и читали га наглас. Уто се један млади Мексиканац пробио до дрвета и нешто оловком нашарао на огласу. Затим се мирно окренуо и отишао. Када су успели да прочитају његове шкрботине, дознали су да је међу њима био главом уцењени Муријето који је награди додао још 10.000 долара.

Одмах је скочило двадесет пет људи на коње и пошло у потеру за Муријетом. Вратио се само један. Муријето их је дочекао у заседи са својом бандом.

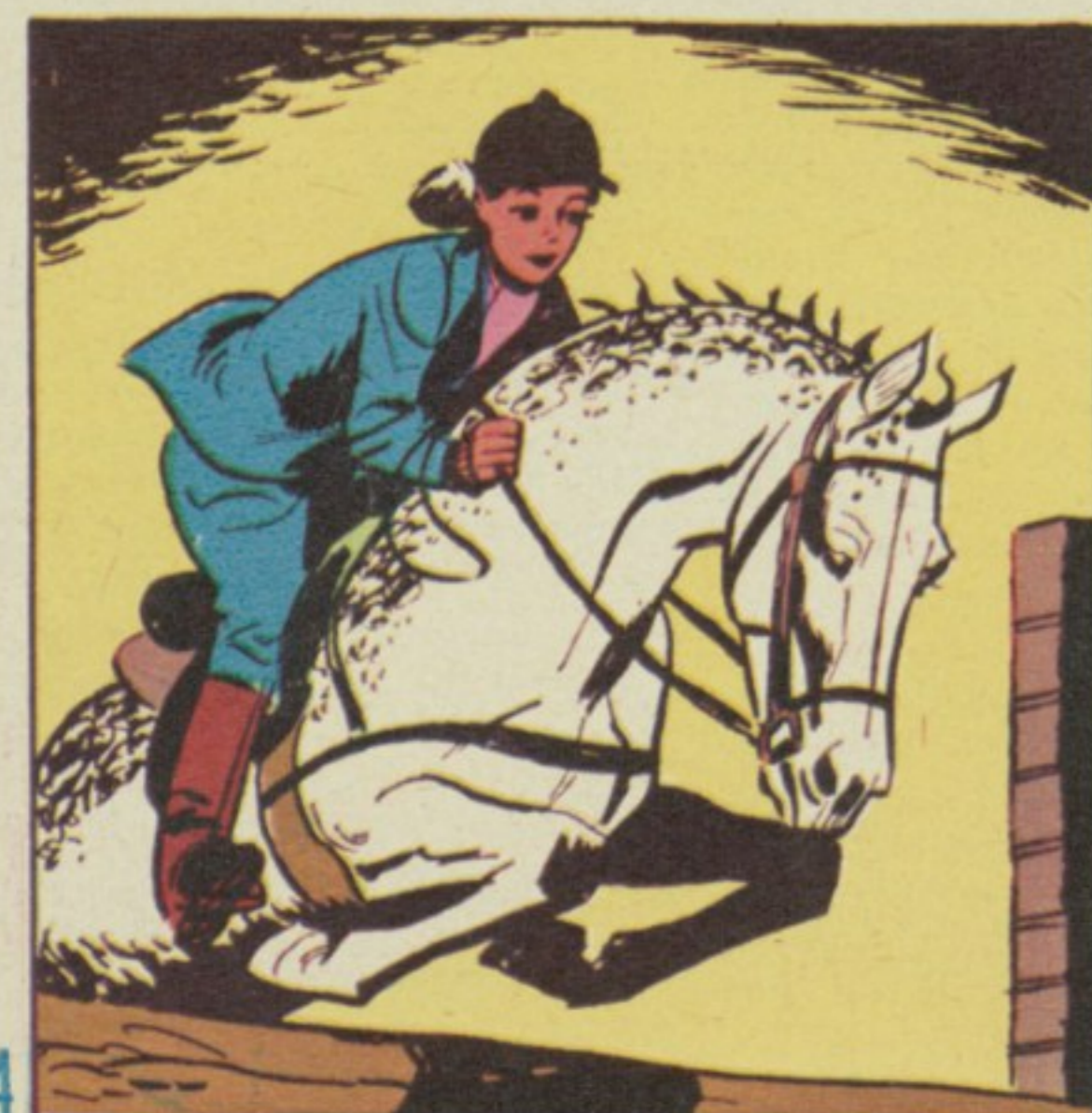
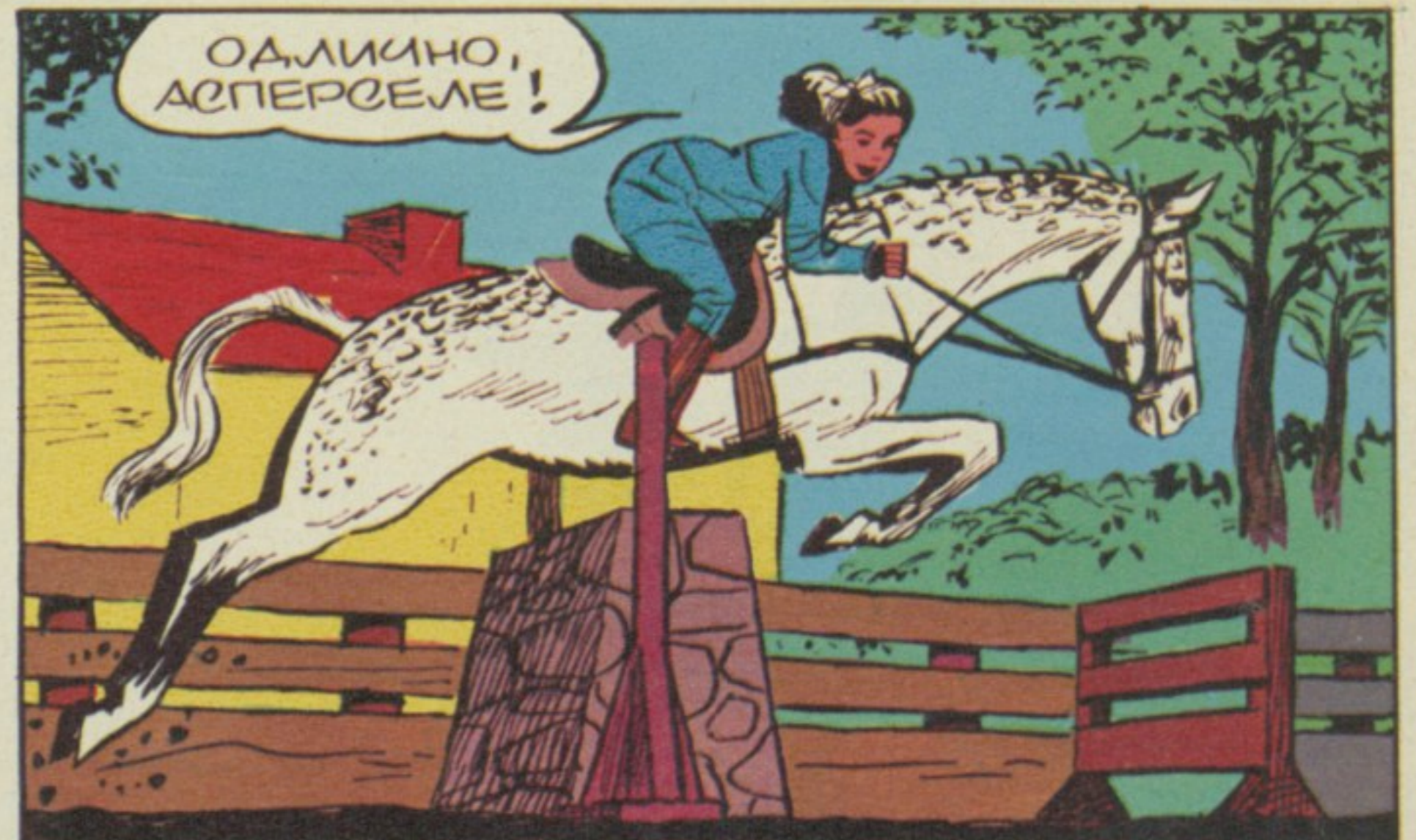
Следеће две године Муријетина банда је још крвавије дивљала. Ништа живо није остављала на свом путу. Маја 1853. године, храбри шериф Хари Лав организовао је чету у којој је било седамнаест одличних стрелача решених да униште Муријетину банду.

Нису дуго узалуд трагали. Већ 25. јула Хари Лав са својим људима опколио је крај логорске ватре Јоакима Муријето и седам чланова његове банде. Битка је била кратка и немилосрдна.

Почетком августа обешен је нов плакат у Штоктону који је позивао становнике насеља да виде главу „славног бандита“ Јоакима Муријета и руку Тропрстог Цека.

Тако је завршио десперадос Јоаким Муријето.

КОЉ У СВОМ ФЛАНЕЛСКОМ ОДЕЛУ

ОПАСНОСТ ЈЕ МОЈЕ ЗАНИМАЊЕ

да су из Америке, Мађарске, Немачке. Мислио сам да ћемо разговарати на енглеском или немачком, али они су на моје питање само залајали, баш као што то и ја чиним. Ето, то вам је доказ да и људи могу да говоре истим језиком, наравно, ако то желе.

Већ после неколико дана почеле су неке чудне вежбе. Мој дресер, један симпатичан момак, цело пре подне убеђивао ме је да на знак његове руке легнем, па да устанем и потрчим. Наравно, нисам га послушао, и био сам кажњен. Цео дан провео сам у боксу, иза жице, док су се други безбрижно играли. После овог, више ми није падало на памет да се шалим на тај начин.

Пуних десет месеци су ме тако обучавали. Научио сам да се пењем уз дрво, да пре скачем препоне, скачем кроз запаљен обруч, да откривам трагове. Кад сам то све научио, почела је моја служба у милицији. Постао сам детектив.

ПОТЕРА ЗА УБИЦОМ

Ступио сам на посао. У околини Београда помагао сам у хватању извесног Христифора Ивковића. Тај младић био је наоружан бомбама које је бацио на инспектора СМП-а. Успео је да побегне.

Мене су позвали да откријем траг. Њушкао сам, њушкао, и у једном тренутку препознао траг бегунца. Ла-

кнulo ми је. Али, моја радост није потрајала дуго. На једном месту траг се изненада губио. Стао сам као укопан. Бегунац је ту украо кола и побегао даље.

Било је много задатака, али се наравно најрадије сећам оних у којима сам се нарочито истакао. Пре неколико година са још неколико колега отпутовао сам у Санџак где се крио вишеструки убица Назир Нумановић. Он је убио једну жену, њеног мужа, оца, мајку и једног сељака. После злочина дуго се сакривао али су на крају успели да га открију.

Када је наишла група милиционера са којима смо били и ми пси, убица је пуцао и убио два моја друга. Било је страшно, али наставно сам потеру. Када нам је убица пришао сасвим близу, скочио сам на њега и ухватио га зубима за руку. Крему је липтала из руке, али упорно се отимао. У помоћ су ми притекли и остали другови. Једва смо успели заједничким снагама да га савладамо. Био сам мртав уморан и једва сам ходао. Длака ми је била прљава и улепљена, али поносно сам се сам собом.

Једна истрага одвела ме је у Обреновац. Повели су ме да откријем човека који је тамо убио једног месара, а затим побегао. Било ми је тешко да радим јер је траг био доста стар, па се једва познавао. Дуго сам лутао од места до места, од трага до

трага, и у једном тренутку сам га препознао. После неких километара лутања тамо-амо убица је ухваћен — наравно, уз моју помоћ. Скочио сам на њега и после краће борбе савладао га. Покушао је да ме убије. Уплашио сам се, али морао сам да савладам страх. Јер, посао је посао.

ХОЋЕ МЕНЕ ДА ПУДЕРИШУ

Играо сам и у филмовима „Мали војници“, „Бомба у 10.10“ и „Кад голубови полете“.

Та снимања филмова су вам чудна ствар. Под сијалицама, које стручно зову рефлектори, врућина је била несносна. Знојио сам се и морали су да ми поправљају шминку. Сваких пет минута чешљали су ми длаку, намештали каиш. Чак су покушали да ме насамаре — да ме напудеришу. Али, предухитрио сам их. Квинуо сам и сав пудер се разлетео.

Сада много ређе путујем. Кажу да ћу ускоро у пензију, иако се одлично држим. Али, тако вам је то у нашој професији. Каријера и слава су кратког века. Све га 6 до 10 година. Сада служим за огледне вежбе и расплод. Ни сам не знам колико синова и кћери имам широм земље. Ко зна: можда ће неко од њих поћи мојим стопама?

Забележила
Јасмина Павловић

НЕКОЛИКО ПУТА ЗЛОЧИНЦИ СУ ПОКУШАЛИ ДА МЕ УБИЈУ, АЛИ СПАСЛИ СУ МЕ БРЗИ РЕФЛЕКСИ.

Родио сам се у Београду 1962. године а зовем се Паша. Кад ми је било 10 месеци, газда ме послао у колеџ за псе на Авали. Више се не сећам да ли ме је било страх када сам ушао у школу, али сасвим сам сигуран да ми је било непријатно. Дочекала ме је ужасна дрека и лавеж. Ни онда, као ни сада, нисам могао да схватим зашто људи, наравно и пси, толико вичу када се обраћају једни другима. Прошетао сам поред боксова на којима је била жица, осмотрио околи-

ну и заједљиво се осмехнуо неким црним псима.

ПОСТАО САМ ДЕТЕКТИВ

Али, шетња није дуго потрајала. Убрзо су се и за мном затворила врата једног бокса. Прибио сам се у угао и чекао да видим шта ће се десити. Како ми је било досадно, упознао сам се са својим суседима који су имали нека чудна имена — Ралф, Џони, Лаф... Покушао сам да их запамтим, али — узалуд. Сазнао сам

УБИО ЈЕ МОЈА ДВА ДРУГА. БИЛО ЈЕ СТРАШНО, АЛИ МОРАО САМ НАПРЕД: СКОЧИО САМ НА ЗЛОЧИНЦА

Гужва у забавниковцу

Проверите познајете ли саобраћајне знаке и прописе? Пронађите који је возач начинио прекршај и какав? Да вам помогнемо — само је један возач направил прекршај. Ако не успете да га пронађете, погледајте решење на 31. страни.

ИСТРАГА ИНСПЕКТОРА МАРИНА

2. КО ЈЕ УБИЦА?

КОГА, ДРАГИ ЧИТАОЦИ? И КОЈА ЛАЖ ЈЕ ОДАМА КРИВЦА?

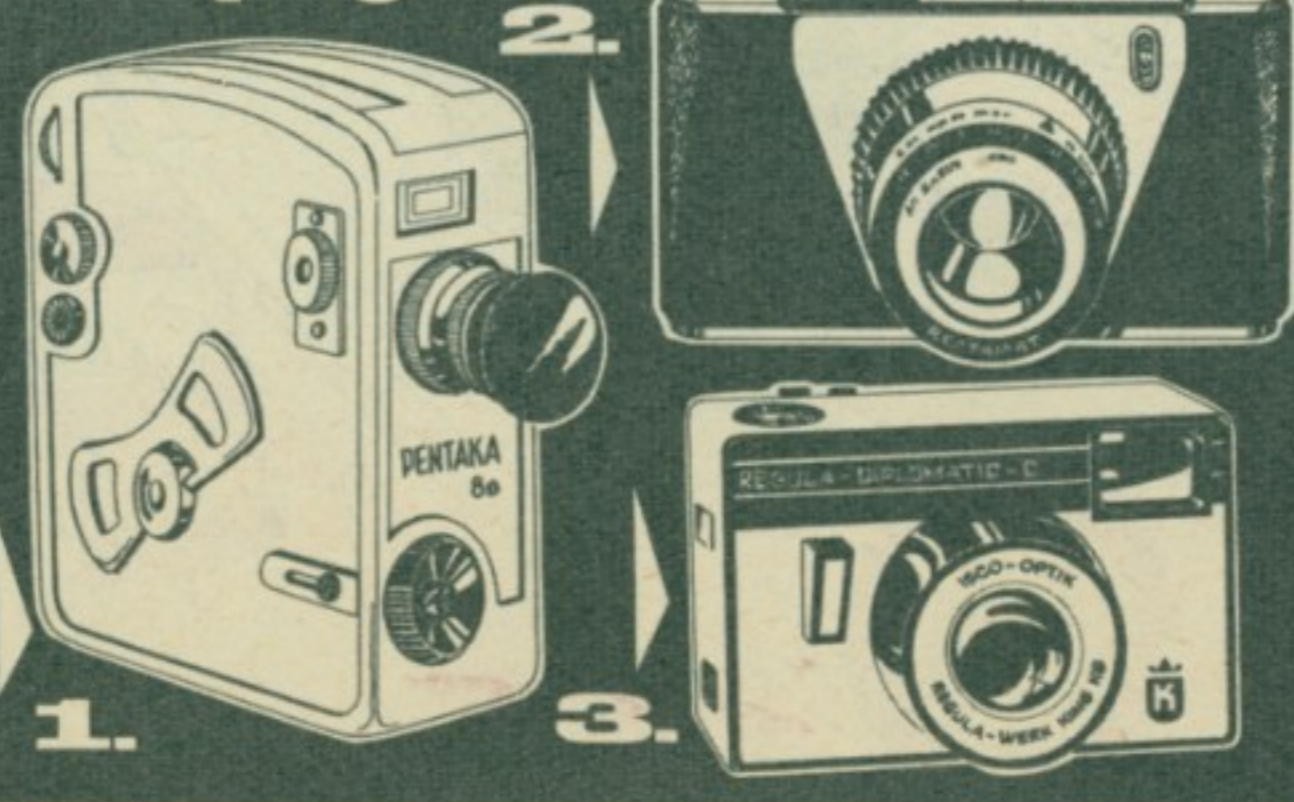
НАГРАДНИ КОНКУРС:

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ!

ПОГОДИТЕ КО ЈЕ УБИЦА?

Сачувајте купон „Детектив 2“ и још два купона која ће изићи у следећа два броја. Залепите на крају сва четири купона на једну дописницу. Поред сваког купона напишите име кривца кога је инспектор Марин ухапсио у детективном задатку на који се купон односи. Дописницу са четири купона пошаљите „Полицијом забавнику“, Македонска 29, Београд. Међу онима који пошаљу на крају овог конкурса тачне одговоре извући ће се на срећу следеће награде:

награде:

■ после успешних проба с електричним бициклом, у Америци ће ускоро отпочети њихова серијска производња. Извор енергије је аутомобилска батерија од 12 волти, која је постављена иза

седишта и напаја пет малих електричних мотора смештених у предњем точку. Бицикл може да превали 160 километара без промене батерије и то прелазећи 30 километара на час.

■ један шведски инжењер измислио је начин како да се уклони мазут са површине мора. Котурови специјалног папира монтирају се на предњи део брода и како он

плови, папир се испод његовог трупа одмотава и упија мазут. На овај начин биће очишћене воде великих лука толико загађене мазутом

■ у Јапану су произведена нова средства за заштиту возача у случају саобраћајне несреће. То су цакови од пластичне материје који се постављају на волан, унутра-

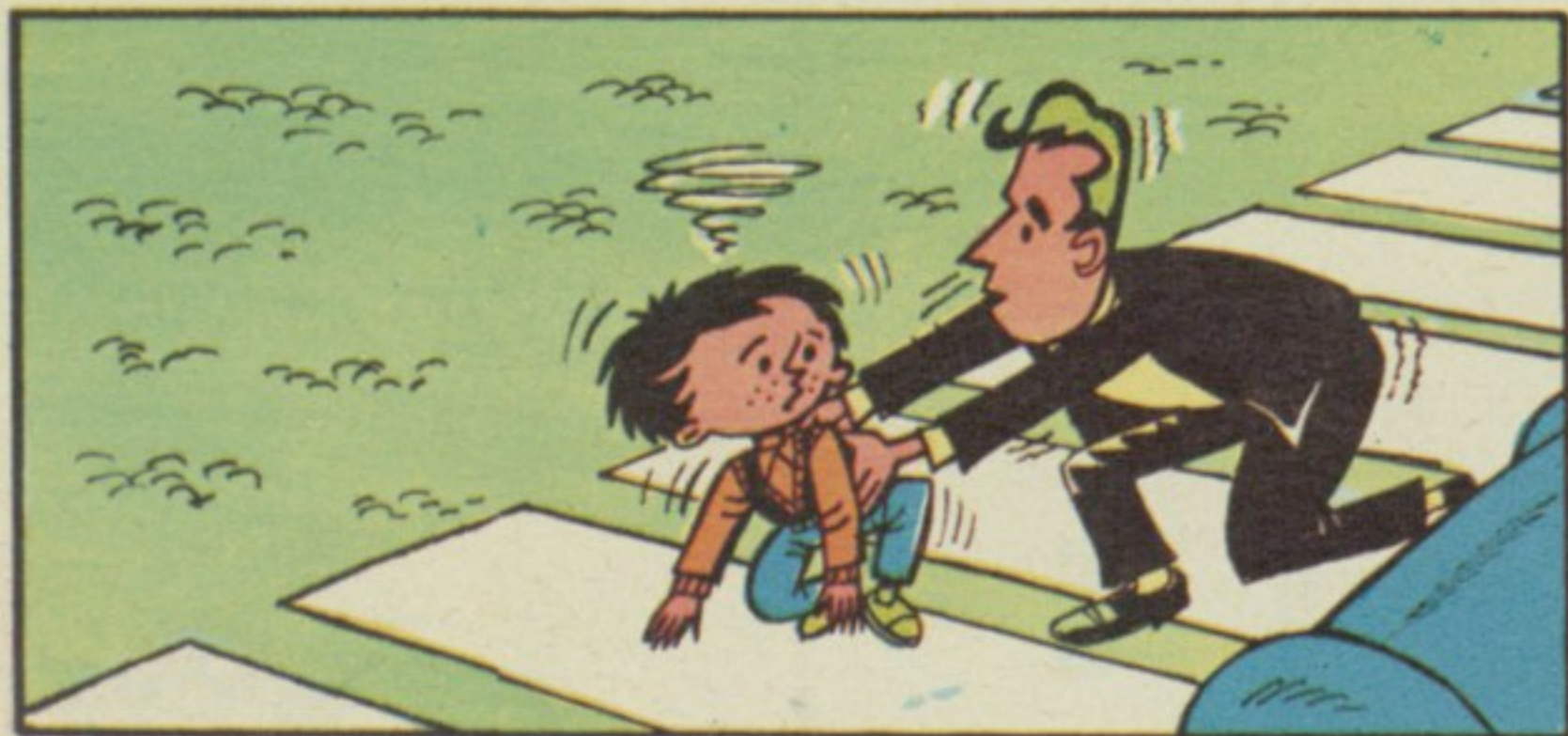
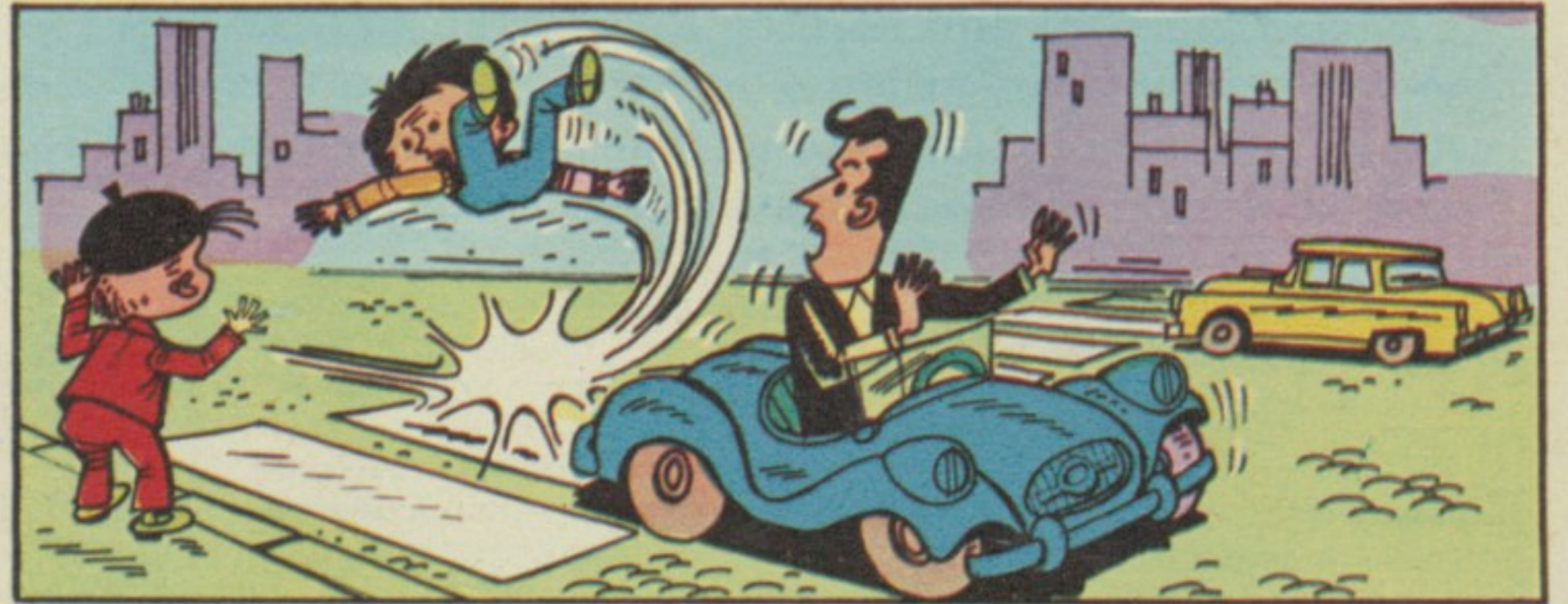

шње преграде и кров. Захваљујући систему компримованог ваздуха, ови се пластични цакови аутоматски надувају кад возило наиђе на чврст предмет.

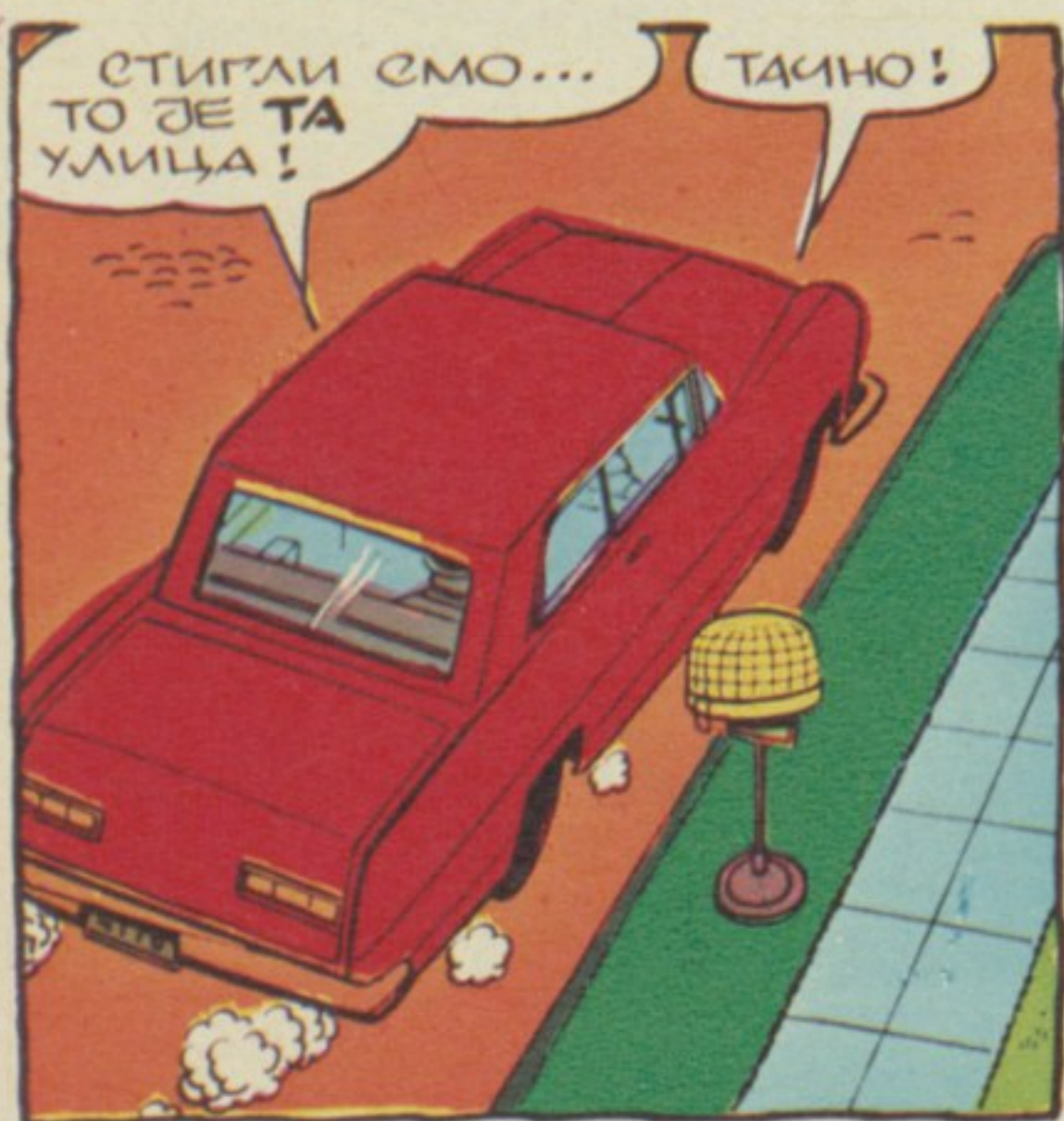
● храмови Абу Симбела, подигнути са свог ранијег места да их Нил не би поплавио после изградње Асуанске бране, недавно су оштећени пешчаном буром. Највише је стра-

дала статуа краљице Нефретете — жене Рамзеса II — ко ја се налази на улазу у један од храмова. Статуу су доста оштетили каменчићи и комадићи стења које је јак ветар донео с велике даљине.

ДЕНИС ШАМПИОН

СТОЛИЦЕ МОЉНИХ

Од памтивека су они који су држали власт у својим рукама или уживали изузетан углед у друштву имали и специјалне столице. И данас место на којем на јавним скуповима неко седи углавном зависи од важности његовог положаја у друштву.

Припадници хорде или племена скупили су се на договор: хране је понестало и треба поћи у лов. Сви седе на земљи сем вође чија се реч највише слуша. Он се сместио на повећи камен тако да за две главе надвисује остале.

Многи европски владари готског и келтског порекла седели су за време крунисања на — камену. „Велики камен“ на Одиновом гробу у Упсали био је крунидбени престо шведских владара. И ирски и шкотски владари крунисани су на обичном камену названом „Камен судбине“. Када је енглески краљ Едвард I

заузео Шкотску, наредио је да се „Камен“ пренесе у Весминстерску опатију (1296) и постави испод седишта једне бронзане столице. Касније је бронзана столица замењена изрезбареном дрвеном али је камен остао испод ње. То је и данас крунидбени престо енглеских владара који, на тај начин, знакове своје примају седећи — на камену.

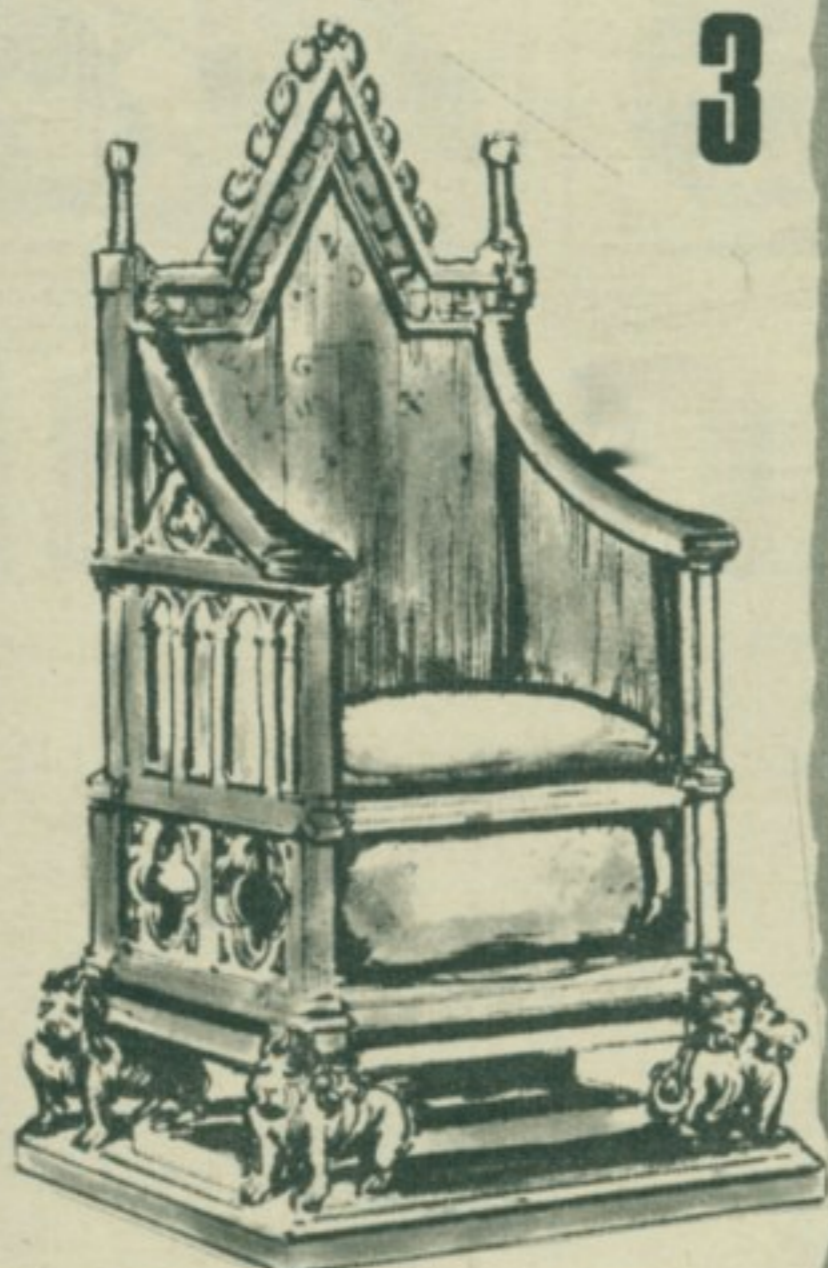
И средњовековне корушке војводе устоличаване су на каменом престолу који се данас налази на Госпосветском тољу.

СВЕЧАНА СТОЛИЦА ИСТАКНУТИХ РИМСКИХ ВОЈСКОВОЂА.

2
ПРЕСТО ПОГЛАВИЦЕ КОНГОАНСКОГ ПЛЕМЕНА МАНГБЕТУ.

3
КРУНИДБЕНИ ПРЕСТО БРИТАНСКИХ ВЛАДАРА С „КАМЕНОМ СУДБИНЕ“ ИСПОД СЕДИШТА.

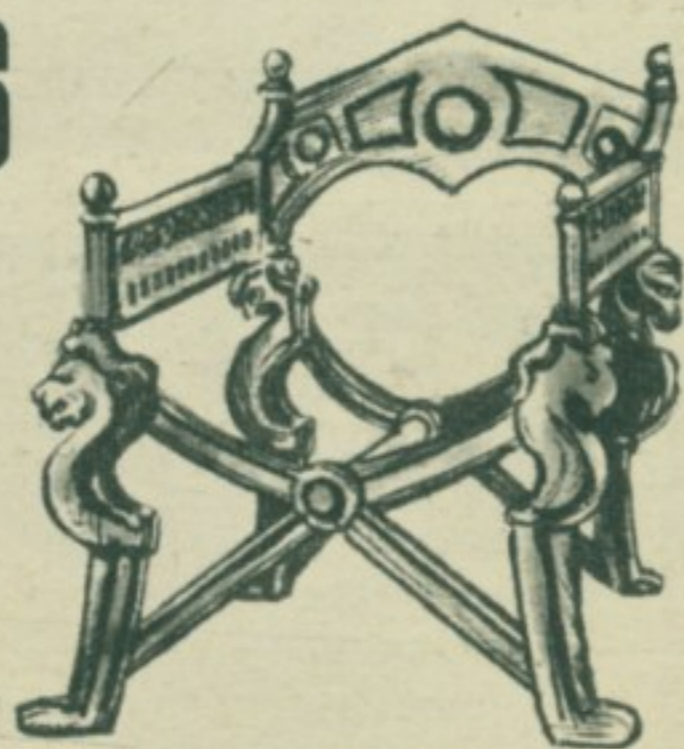

4
ПРЕСТО КРИТСКОГ КРАЉА МИНОСА, ТВОРЦА ЧУВНОГ ЛАВИРИНТА.

5
ВИКИНШКЕ ПОГЛАВИЦЕ СЕДЕЛЕ СУ НА ИЗРЕЗБАРЕНИМ ДРВЕНИМ СТОЛИЦАМА. ОСЛОНАЦ ЗА НОГЕ НА ТИМ СТОЛИЦАМА БИО ЈЕ СИМБОЛ ВЛАСТИ И УГЛЕДА.

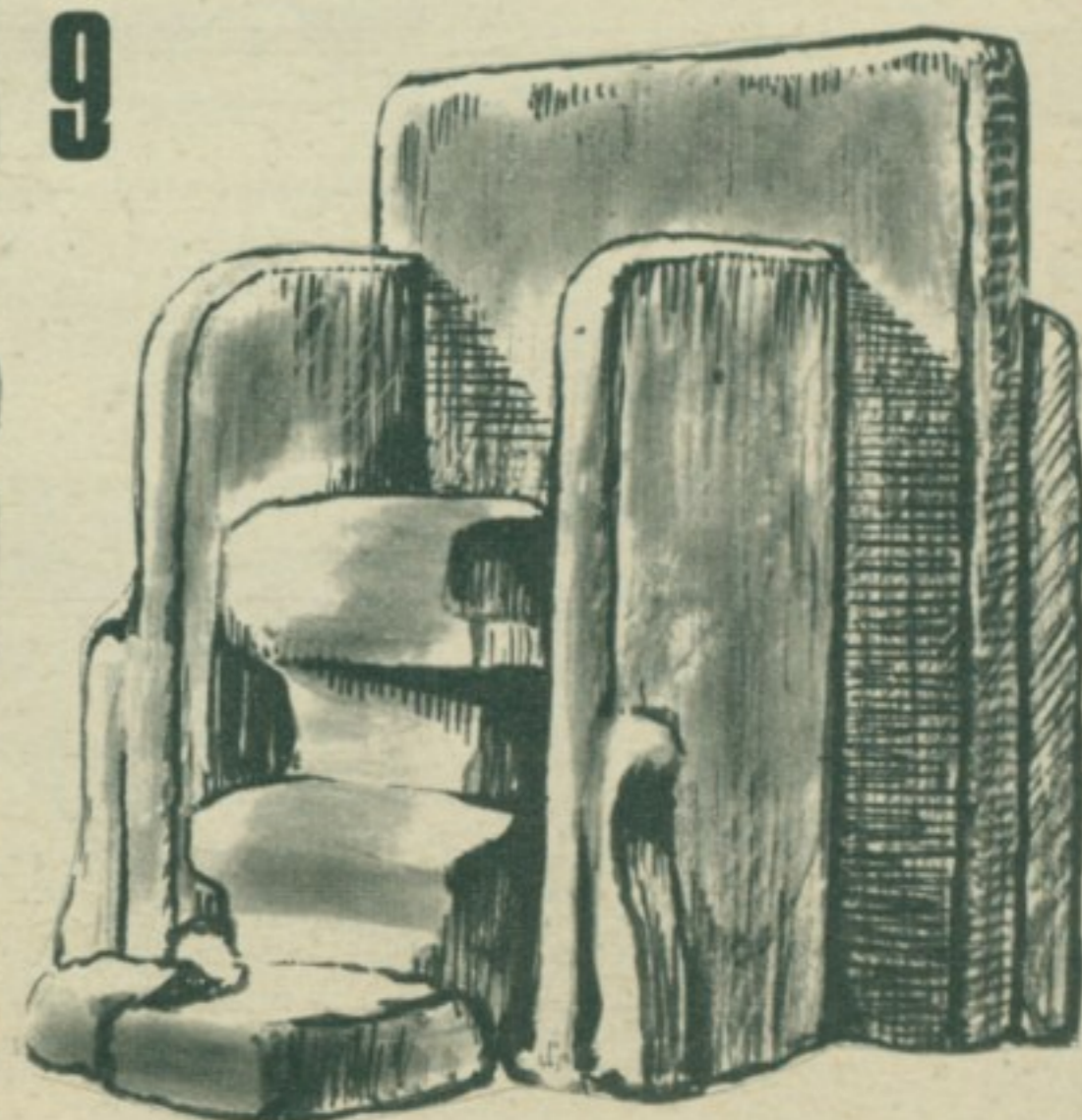
6
НАПОЛЕОН ЈЕ КРУНИСАН НА ПОЗЛАЂЕНОМ ПРЕСТОЛУ. АЛИ, КАДА ЈЕ 1804. ГОДИНЕ ПРЕДАО ЗАСЛУЖНИМ ФРАНЦУЗИМА ОРДЕН ЛЕГИЈЕ ЧАСТИ СЕДЕО ЈЕ НА ОВОМ ПРЕСТОЛУ НА КОЈЕМ ЈЕ НЕКАД СЕДЕО ДАГОБЕР, ПОСЛЕДЊИ ФРАНЧКИ ВЛАДАР ИЗ ДИНАСТИЈЕ МЕРОВИНГА.

7
ЛОРД-КАНЦЕЛАР, ВРХОВНИ СУДИЈА ЕНГЛЕСКЕ КОЈИ ПРЕДСЕДАВА СЕДНИЦАМА ГОРЊЕГ ДОМА, ОБАВЉА СВОЈУ ДУЖНОСТ СЕДЕЋИ НА ЦРВЕНОМ „ЦАКУ ВУНЕ“.

8
ПРЕСТО ЕГИПАТСКИХ ФАРАОНА.

9
КАМЕНИ ПРЕСТО НА ГОСПОСВЕТСКОМ ПОЉУ.

**ПОРОДИЦА
КРЕМЕНКО**

СТАРОМ
КРЕМЕНКУ
ДАНАС ПОГО
НЕ ИАЕ ОД
РУКЕ!

АААААА...

КРЕМЕН-
КО! ШТА ДЕ
ТО ДАНАС С
ТОМ АУГОВРА-
ТОМ ДИЗА-
ЛИЦОМ?

ИЗГЛЕДА ДА
ЈЕ ДОБИЛА
КИДВИЦУ,
ГАЗДА!

ШМРК!
ШМРК!
ВОДИ
ЈЕ
ДОКТОРУ!
ЗНАШ ДА
НАМ ЈЕ ОНА
НАЈВАЖНИ-
ЈА ГРАЂЕ-
ВИНСКА
МАШИ-
НА!

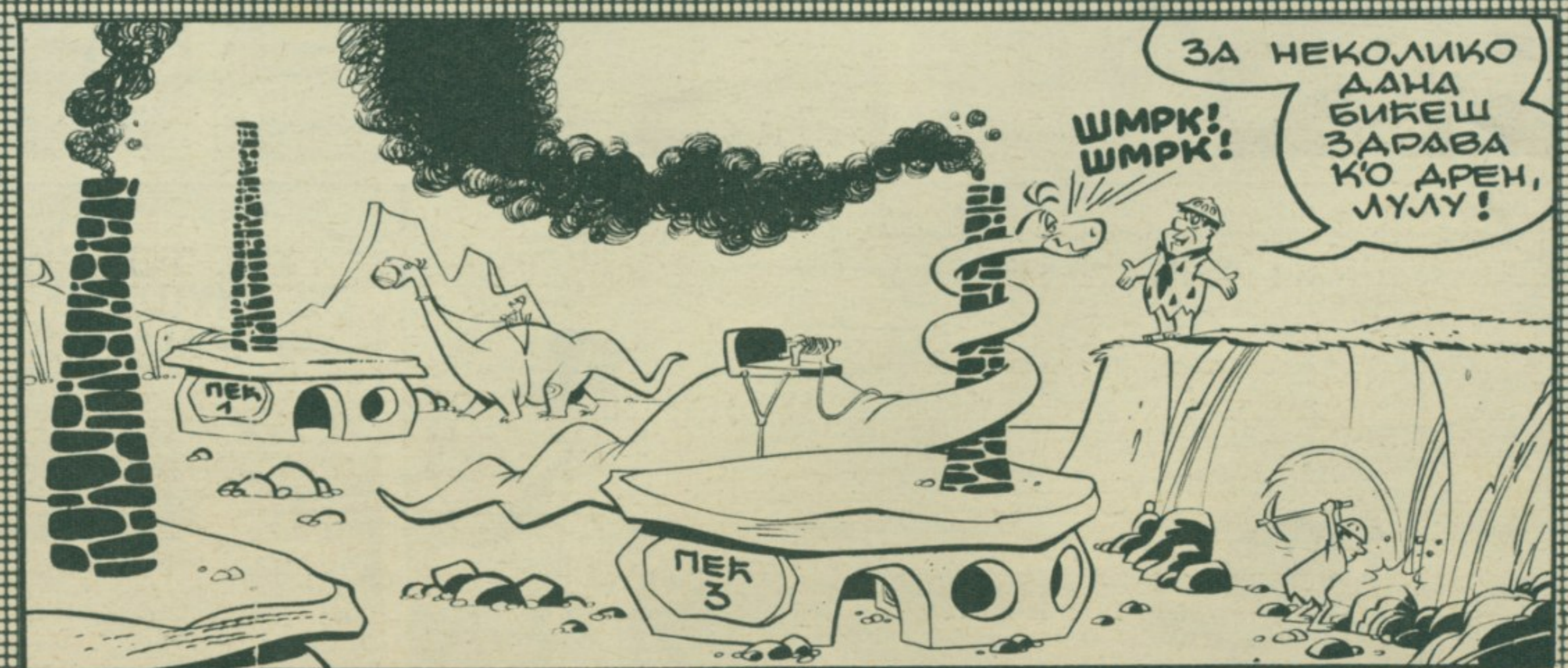
НИШТА... САМО
ТОПЛЕ ОБЛОГЕ
ОКО ВРАТА И
ОЗАРАВИКЕ ЗА
АВА-ТРИ
ДАНА!

ШАЛИТЕ СЕ? ПА
МЕНИ БИ ТРЕБАЛО
АВЕ НЕДЕЉЕ
ДА ЈОЈ СТАВИМ
ОБЛОГ ОКО
**ЦЕЛОГ
ВРАТА!**

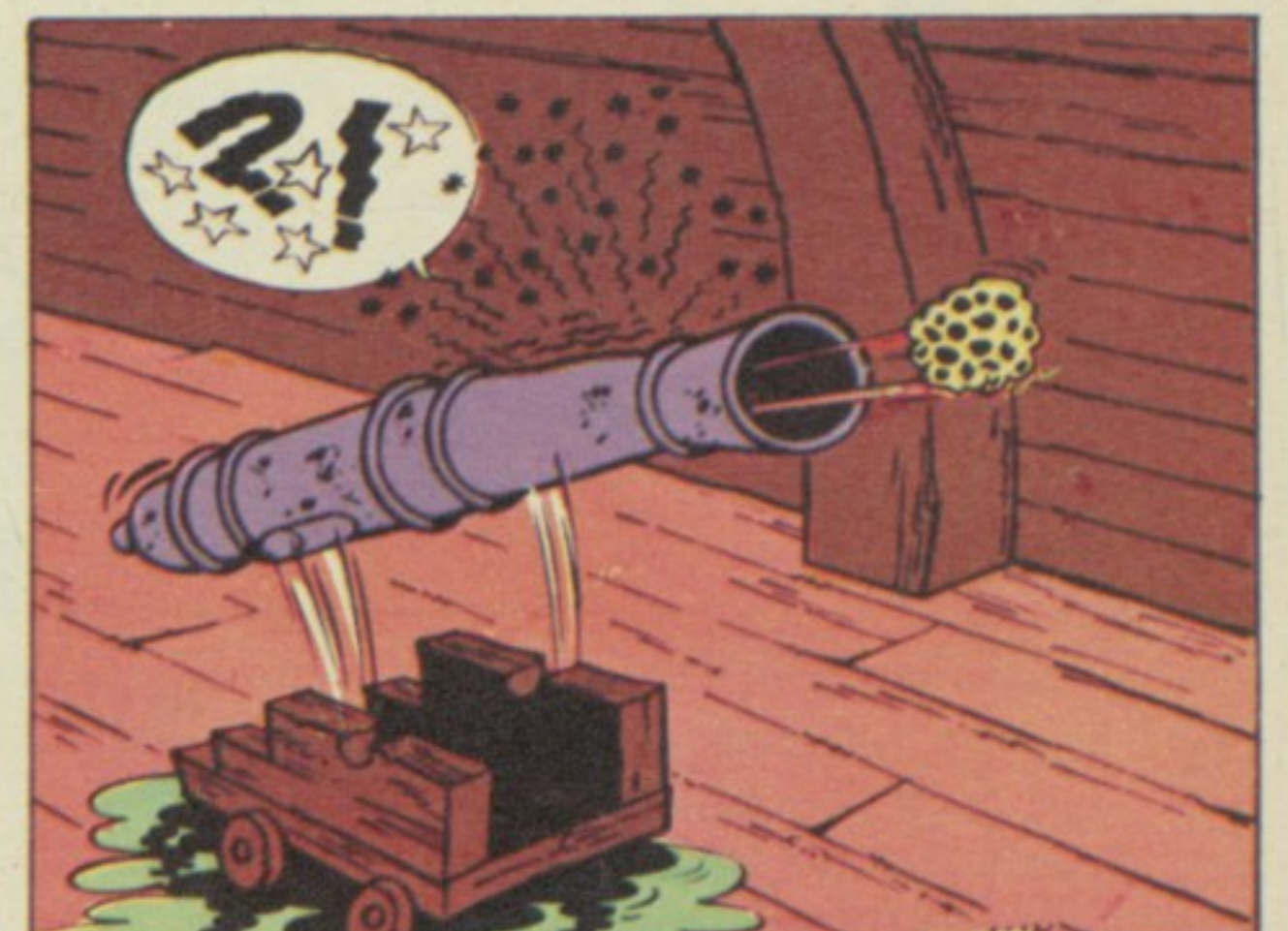
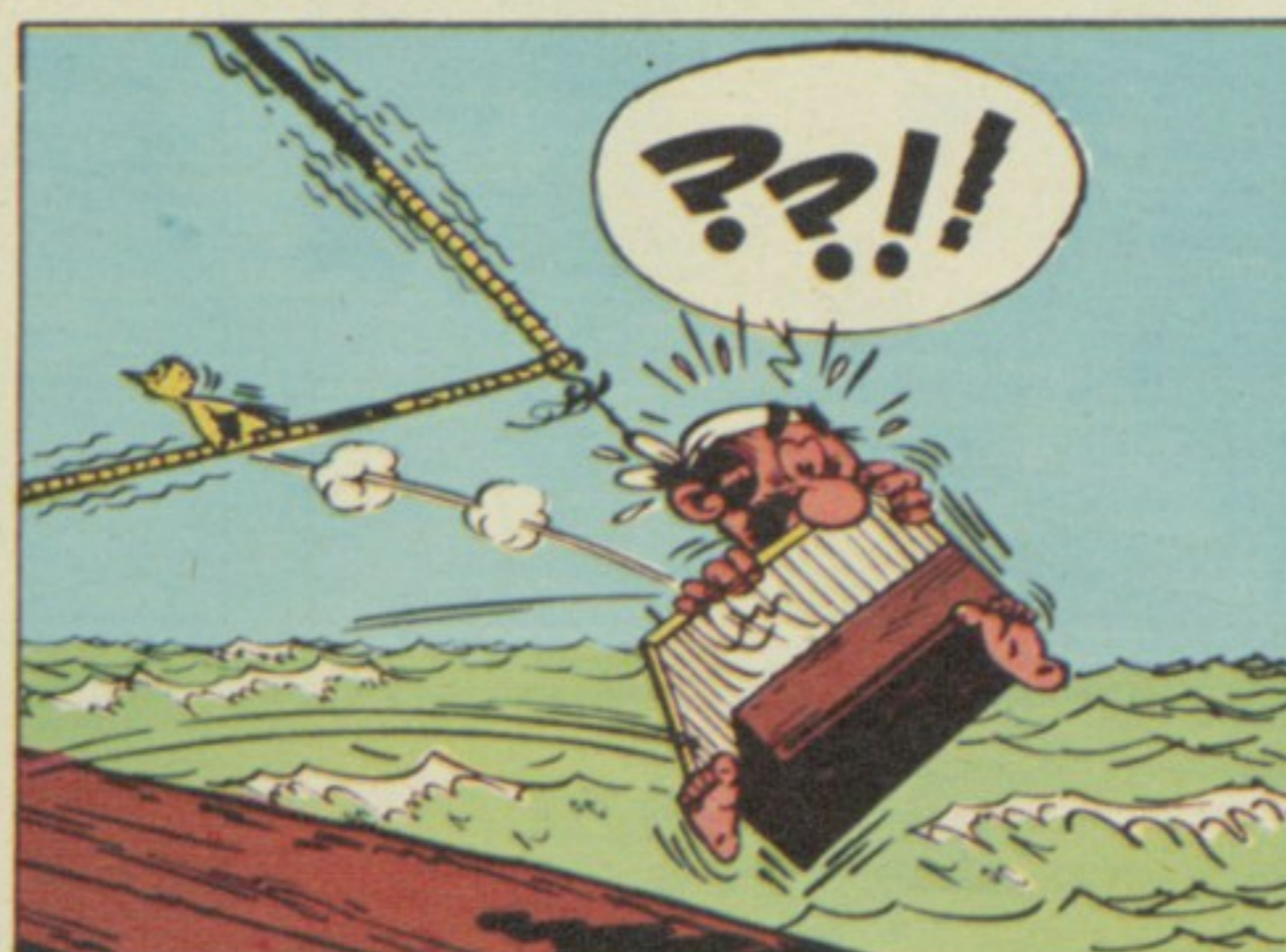
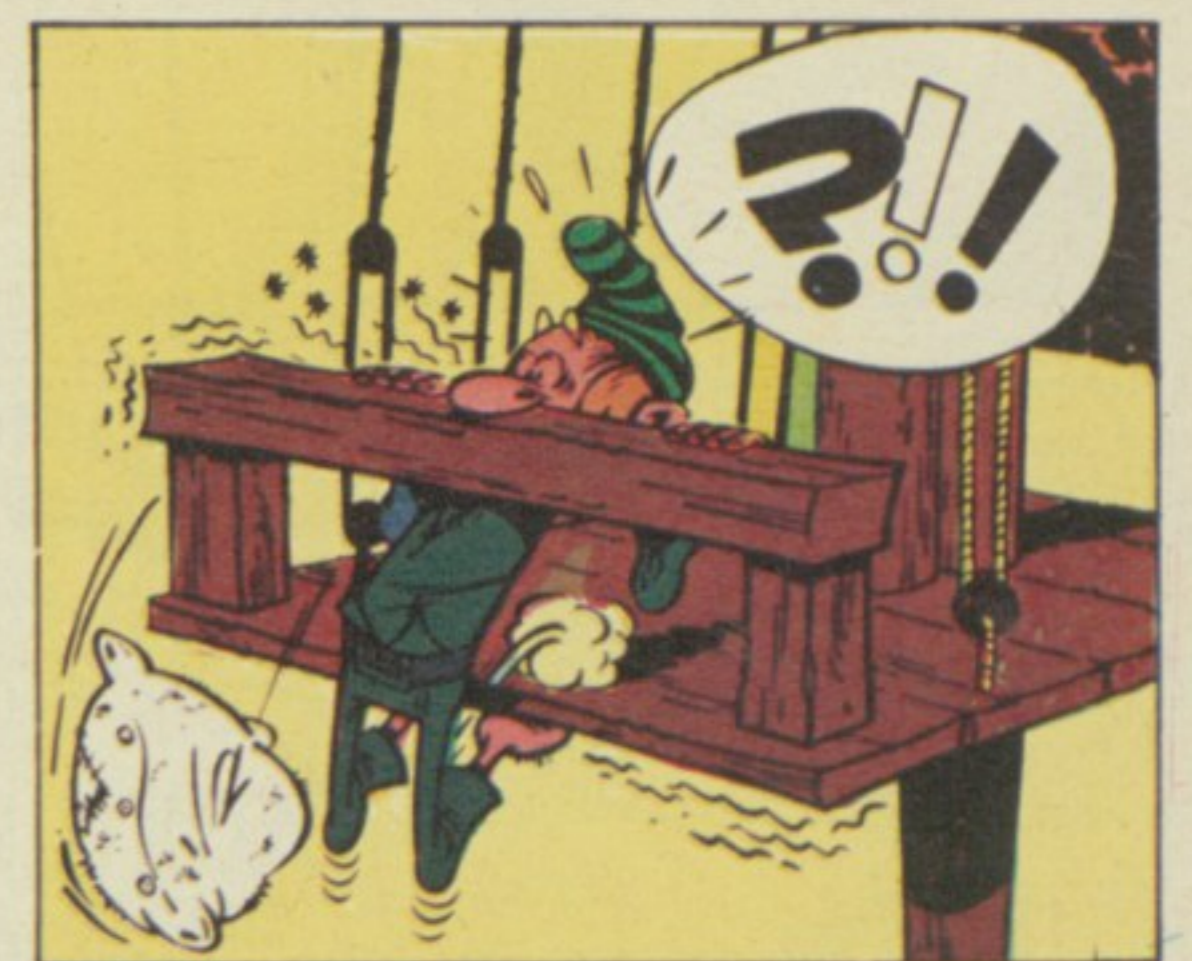
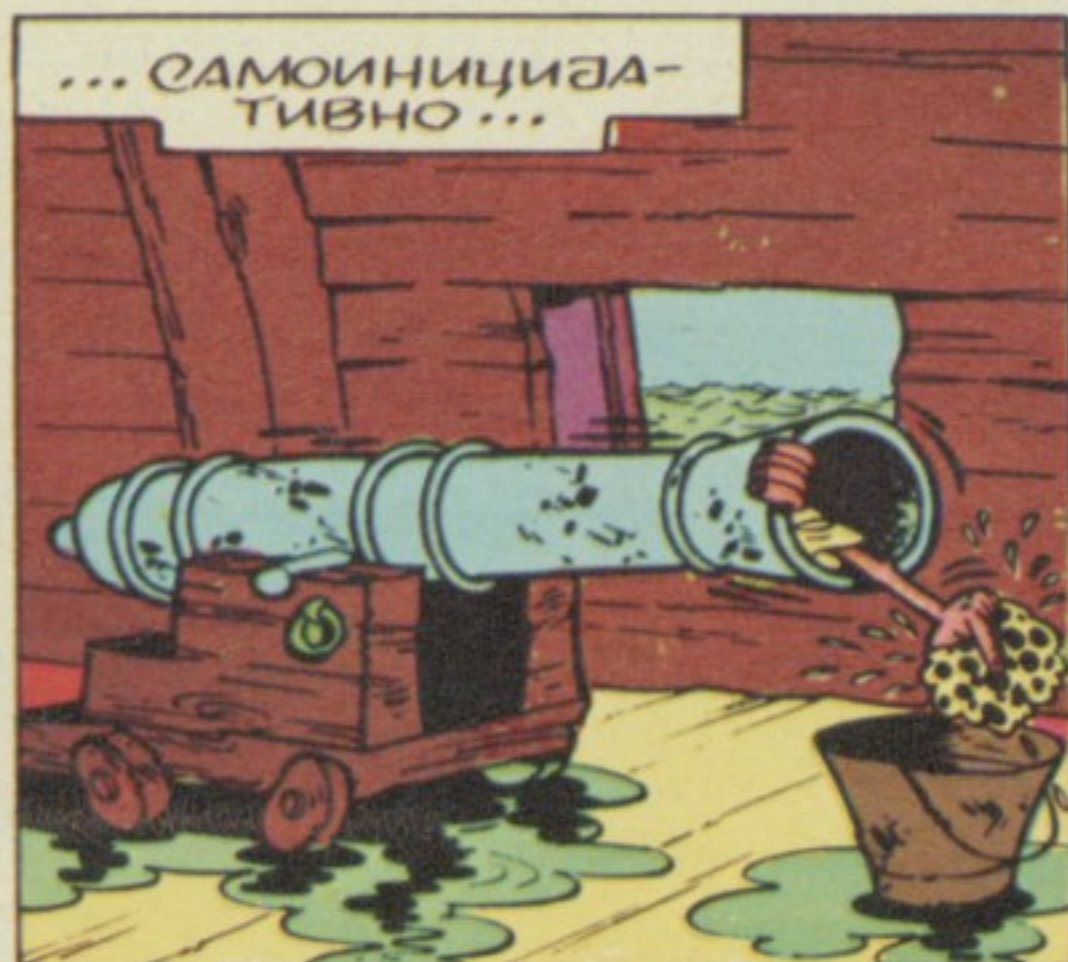
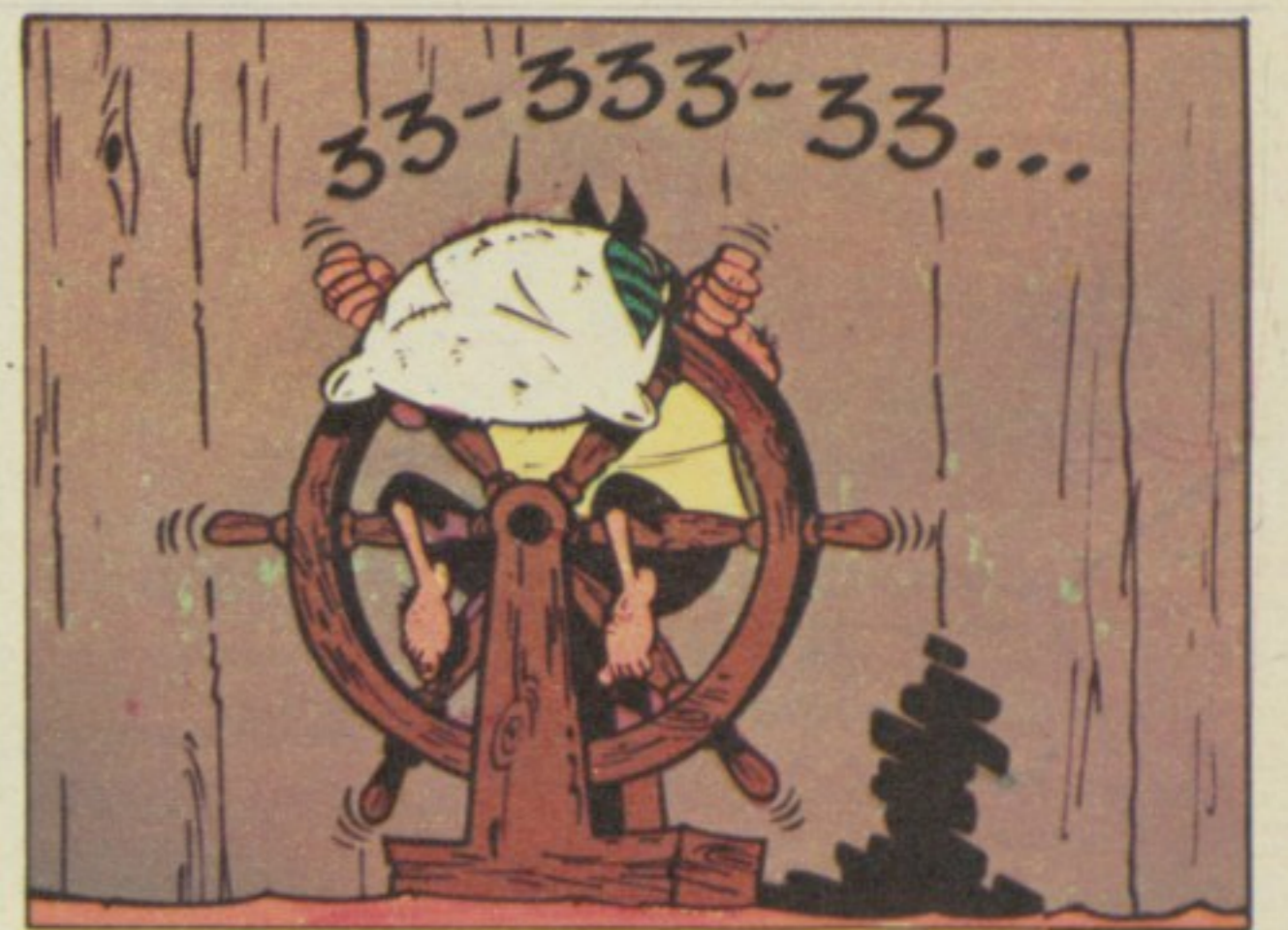
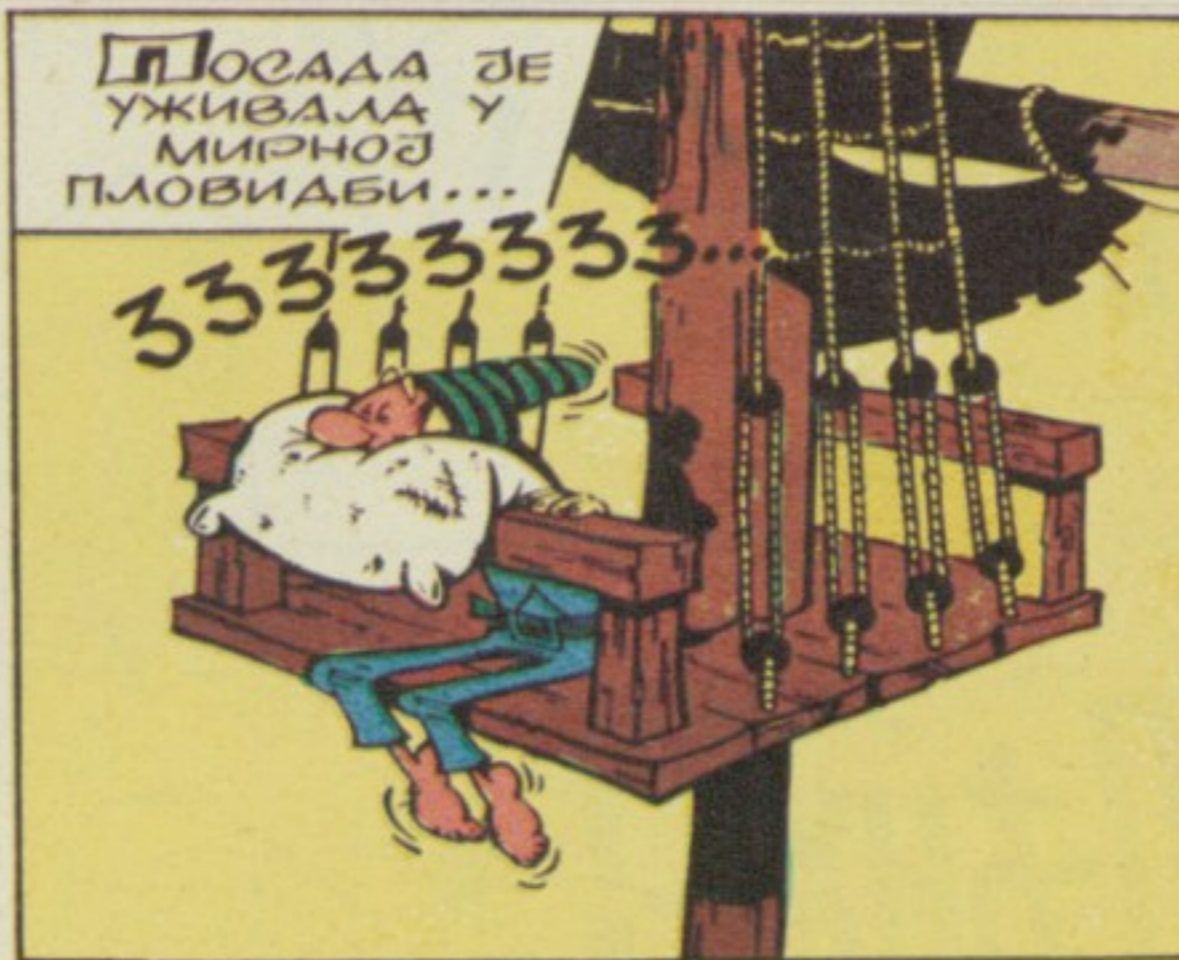

ХЕЈ, ФРЕДЕ!
ДОВЕДИ ТУ
ДИЗАЛИЦУ ДО
ЦИГЛАНЕ... МО-
ЖДА ЂЕМО МОКИ
ДА ЈОЈ ПОМОГ-
НЕМО!

ЗА НЕКОЛИКО
ДАНА
БИКЕШ
ЗАРАВА
КО АРЕН,
ЛУЛУ!

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

БИО САМ МАМАЦ

НЕШТО МИ СЕ ОБМОТА ОКО ЛЕВЕ РУКЕ И ВРАТА. У ИСТОМ ТРЕНУ, ПО ЧЕЛУ МИ ПЉЕСНУ ДРУГО »НЕШТО« И ЈА ОСЕТИХ КАКО МИ МИЛИ ИСПОД МАЈИЦЕ.

Сунчева светлост играла је над полинежанским острвљем Цилберт и Елис док је млади британски службеник стајао на крају насипа и зурно у Тарава лагуну. (Тарава је мало острвце у Тихом океану каквих има на десетине у његовој близини, а припада Великој Британији). Док је тако доколичио, спазио је два дечака из оближњег села како иду дуж обале. Носили су читав низ хоботница окачених на мотку коју су држали између себе. Очигледно, враћали су се из лова.

Двадесет петогодишњи службеник Артур Гримбл заврну ноговице панталона и радознано крену према дечацима гацајући кроз пливачак. Знао је да је хватач хоботница омиљена забава острвљана, да су у томе изванредно вешти сви, па чак и деца. Знао је још и да се хоботнице појављују у свим могућим величинама: од чудовишта која су у стању да својим пипцима усмрте човека, до малих, малецких које се могу сасвим комотно сместити на поклопцу табакере.

УГРИСТИ ХОБОТНИЦУ МЕЂУ ОЧИ

Када је стигао до двојице дечака, Гримбл их је упитао на који су начин ухватили хоботнице. Дознао је да ловци увек раде у паровима: један зарони до пукотине у којој ова бића вребају плен и понаша се као живи „мамац“ кога хоботница одмах зграби сисаљкама. Док живи мамац и хоботница иду ка површини воде, други ловац напада и убија животињу — угризавши је зубима између очију!

Пошто су ово објаснили Гримблу, дечаци су почели да се смеју и дошаптавају.

Онда се окретоше младом службенику док су им очи сијале од узбуђења.

Гримбл је одмах погодио шта намеравају да му предложе.

„Због своје радозналости“, причао је касније, „упао сам у замку која ме умало није скупо коштала. Да, предложили су ми да сада ја будем мамац, и да се уверим како је то чаробно лако! Погађате да сам пристао. Кад могу они, ваљда ћу моћи и ја“.

Два дечака весело су скочила са ивице гребена да потраже хоботницу, препуштајући Гримбла његовим нелагодним мислима. Сетио се детињства и једног свог давнашњег страха. Још од своје четрнаесте године, кад је у књизи Виктора Игоа „Аргати с мора“ прочитао опис борбе са морском немани, плашио се и саме могућности да се нађе у сличној ситуацији.

„Годинама пошто сам прочитао ту књигу“, присећао се, „мучно сам себе питањем бих ли се ја понашао иоле храбро кад бих се суочио са тим морским цином који је у исто време тако снажан и тако одвратан. Нисам имао мира ни ноћу. Хоботнице су ми долазиле и у сан. Моја најчешћа ноћна мора у то време била је нека сподоба у облику хоботнице која је непомично висила изнад мене. Хтео сам да побегнем, али су ми удови били укочени“.

Могао би да одустане и оде, али дечаци су се док је то мислио вратили на површину мора са вестима да су на дубини од два метра пронашли једну хоботницу. Сад више није имао куд.

БОЛЕСТАН ОД СТРАХА

— Постоји само једно што човек-мамац не сме никад

да заборави, — рекли су ми пре него што сам запливао. — Ако не носи наочаре за воду, мора да покрије очи шаком кад се приближи „кики“ (хоботници), иначе га сисаљке могу ослепети.

Гримбл је знао да домоваоци умеју да намаме хоботницу на површину и убију је за неколико секунди. При том је главна брзина.

Верујући да се на њему не види колико је нервозан, припремио се да зарони. Никада, ни пре ни после тога, није био „тако болестан од страха“.

„Не сматрам“, објашњавао је, „да је заиста истина да очи хоботнице сијају у тами. А осим тога, било је веома светло на само два метра дубине у провидној води. Ипак, могао сам да се закунем да су ме очи разбојника пратиле када сам се упутио ка његовој јазбини“.

Верна својој грабљивој природи, хоботница је напустила скровиште чим је опазила мамац. Испружила је пипке и обавила их око скамењеног рониоца. Гримбл је нагонски левом руком покрио очи... Пре него што се све замрачило, осетио је како га је љигаво створење шчепало херкуловском снагом.

„Нешто ми се обмотало око леве руке и врата“, причао је Гримбл, „везујући их једно уз друго. У истом трену, по челу ми пљесну друго 'нешто' и ја осетих како ми мили испод мајице“.

„Прво што сам помислио било је да ударим хоботницу десном руком, али осећао сам да ми је она чврсто прикована уз тело... Нада мном је била ноћна мора из мог детињства! Када сам осетио да ми брзо стезање одвратних пипака вуче главу и рамена према стени, ум ми се помрачило за сваку помисао изузев оне на грозан додир с том здепастом главом.“

Упркос томе, Артур Гримбл се сетио да је за њега најважније да се бацака нагоре како би извукао себе и противника на површину. Уста хоботнице већ су га до-

ПРЕ НЕГО ШТО СЕ СВЕ ЗАМРАЧИЛО, ОСЕТИО САМ КАКО МЕ ЈЕ ЉИГАВО СТВОРЕЊЕ ЗГРАБИЛО ЦИНОВСКОМ СНАГОМ

диривала по грлу... Прикупивши сву снагу, копрцао се окренут на леђа и поново појавио на површини мора с мекушцем приљубљеним уз груди.

„Уста су ми била запушена неком страшном масом која се млитаво кретала. Сисаљке су ми чупале кожу као усијани прстенови. Протекло је, верујем, само две секунде од тада до напада мог спасиоца — дечака, али мени се учинило да је прошла читав вечност.“

ПОБЕДНИЧКА ИГРА

Чим је Гримбл изронио, један од дечака — „убица“ — скочио је на хоботницу. За неколико секунди њени пипци су омлитавили, очи до-

биле стакласт сјај и она је угнула.

Од претрпљеног страха и огромног напора Гримбл је потонуо натраг у воду и дечаци су се добро помучили док га нису извукли на гребен. Грцао је и гушио се од воде коју је прогутао. Чим се мало повратио, придружио се победничкој игри својих спасилаца.

Двојица дечака поскакивали су око Гримбла, одбацујући један другом хоботницу која је летела овамо-онамо крај Артурове главе. Тек тада је Гримбл приметио да то створење није чудовиште каквим га је замишљао већ само хоботница просечне величине.

„Тако је“, признао је себи док се враћао кући, „спласнуо мој надуван понос“.

МОТОРИ ХЕЛИКОПТЕРА У КОЈЕМ ЈЕ СЕДЕО ХАЗАРДОВ ДВОЈНИК, ВЕЋ СУ БРУЈАЛИ...

ПОЖУРИ! ЛИЛ ЈЕ КАЗАЛА ДА ГОСТИ ТРЕБА ДА НАПУСТЕ БРОД ЗА 15 МИНУТА!

ХАЗАРД СЕ НОЋАС ПОНАШАО КАО ГАЗДА! И ГЛАС МУ ЈЕ НЕКАКО ДРУГАЧИЈИ! ОТКУД МУ ПРАВО?

ЈОШ 27 МИНУТА ДО ЕКСПЛОЗИЈЕ! АКО СЕ ГОСТИ НЕ САКУПЕ... ОДЛЕТЕЋУ САМ!

НАЈЗАД...ЛИЛИН БРОД! ЕЛИСА ХЕЛИКОПТЕРА СЕ ОКРЕЋЕ... НАДАМ СЕ ДА САМ СТИГАО НА ВРЕМЕ!

ХАЗАРД?! ДВА ХАЗАРДА...?

ЈА САМ ПРАВИ... ОН ЈЕ СИНГАПУРЦИЈЕВ АГЕНТ!

ЗАТО СЕ МЕНИ УЧИНИО ЊЕГОВ ГЛАС ТАКО ЦУДАН!

ХЕЈ! ИЗЛАЗИ ИЗ ХЕЛИКОПТЕРА!

АЛИ, ХАЗАРДОВ ДВОЈНИК БИО ЈЕ БРЖИ...

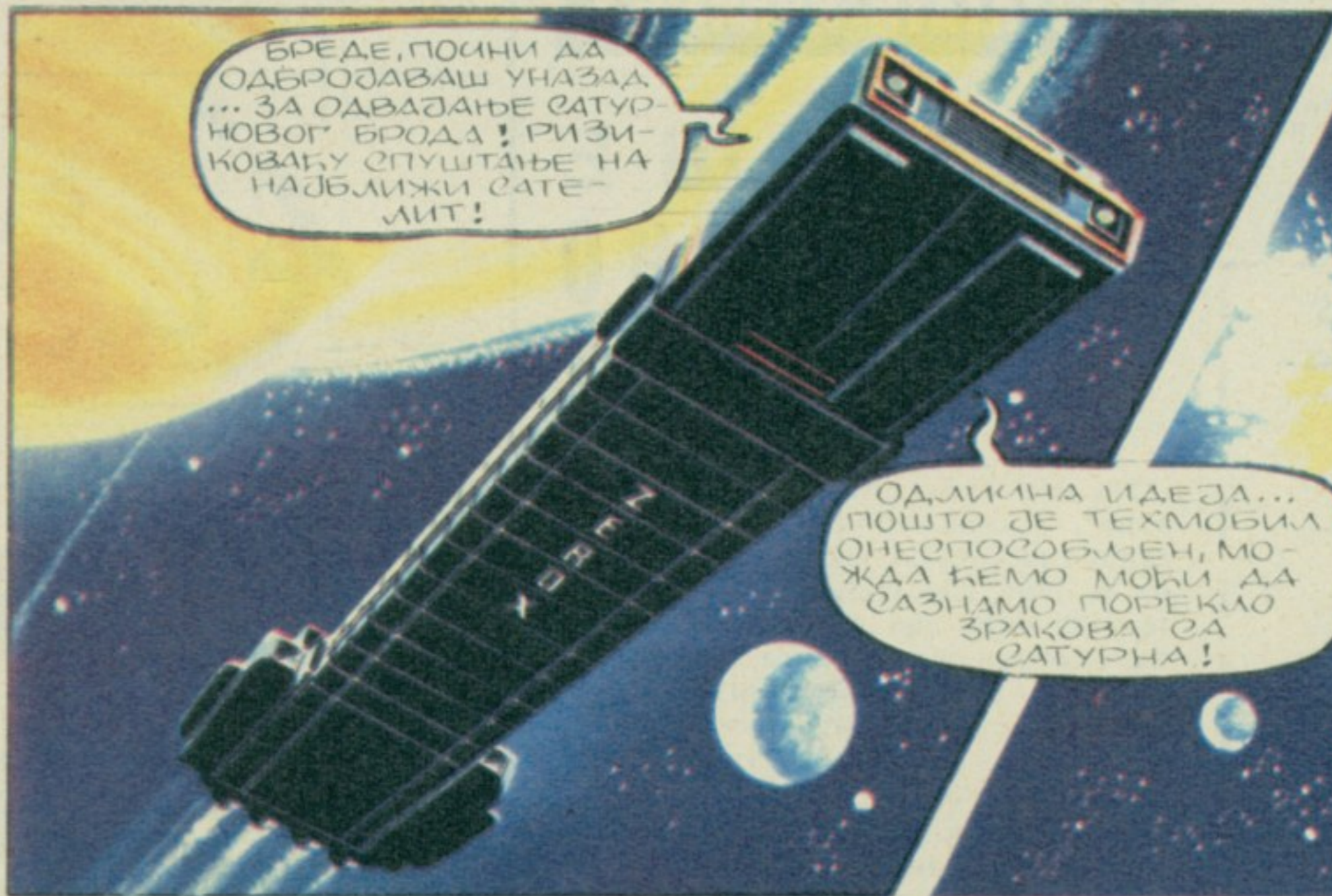
АЛИ, ПРИСКОЧИО ЈЕ ПРАВИ ЏОНИ ХАЗАРД...

ГОВОРИ БРЗО! ГДЕ СУ ЛИЛ... И БОМБА?

КАСНО СИ СТИГАО... БОМБА ЋЕ ДА ЕКСПЛОДИРА КРОЗ ПЕТ МИНУТА! ЛИЛ ЈЕ ДОЛЕ... У СКЛАДИШТУ!

ИДУКЕМ БРОДУ: ПРЕМА САТУРНОВОМ СЕВЕРНОМ ПОЛУ!

СПЕЦИЈАЛНИ ПОПУСТ ЗА НАШЕ ЧИТАОЦЕ

**СВЕТ ПРИРОДЕ ВОЛТА ДИЗНИЈА
ЗА 3.000 УМЕСТО 3.500 СТ. ДИН.**

Издавачко предузеће „ВУК КАРАЏИЋ“ из Београда омогућује читаоцима „Политикиног забавника“ **ДА ЗА 3.000 УМЕСТО 3.500 СТ. ДИН. КУПЕ КЊИГУ ВОЛТА ДИЗНИЈА „СВЕТ ПРИРОДЕ“.**

Књига је луксузно опремљена, у тврдом повезу и на специјалној хартији, са пластифицираним корицама и илустрацијама у четворобојној офсет штампи. Пошаљите ову поруџбеницу и добићете књигу.

Walt Disney
СВЕТ ПРИРОДЕ

ПОРУЏБЕНИЦА

Овим поручујем **СВЕТ ПРИРОДЕ** по цени од 3.000 ст. дин. Књигу ћу платити поштару кад ми је донесе (поузећем).

(Име и презиме наручиоца)

(Тачна адреса)

Изрежи и залепи на дописницу и пошаљи „Политикином забавнику“ Београд, Македонска број 29.

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА

НАШЕ ШУМСКО ДРВЕЋЕ

На конкурс „Наше шумско дрвеће“, објављеном на средњим странама „Забавника“ у броју 910 од 6. јуна ове године, учествовало је 1449 читалаца. Од тога су у редакцију приспела 994 са тачним одговором, а 455 с нетачним. Тачан одговор гласи: замењени су потписи испод цртежа храст лужњак и бели бор, односно броја 1 и 10.

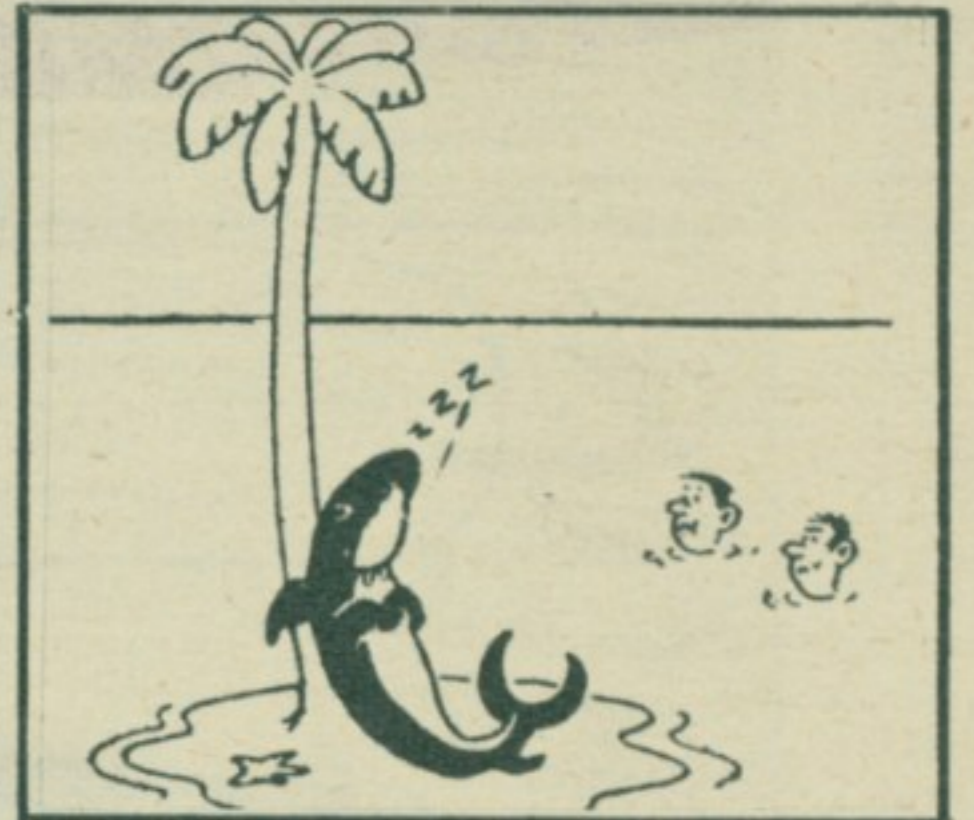
Од оних који су послали тачне одговоре извукли смо на срећу имена 20 учесника којима:

ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ВУК КАРАЏИЋ“
ПОКЛАЊА
20 књига
„СВЕТ ПРИРОДЕ“ од
ВОЛТА ДИЗНИЈА

Имена награђених учесника:

1. Петар Бурић, ул. Бранка Радичевића бр. 10, Сента; 2. Борјана Радојчић, Максима Горког, бр. 5, Београд; 3. Гордана Богдановић, ул. Народних хероја 17, Нови Београд; 4. Момира Лазич, Синђелићева 32, Београд; 5. Љубица Николић, Калајчића бр. 5, Мостар; 6. Стево Зорић, Дурмиторска бр. 31, Београд; 7. Љубомир Ненковић, „4. јула“ бр. 1, Зајечар; 8. Милутин Чечовић, До ситејева 32, Београд; 9. Љубиша Петровић, Студентски град 772/II, Нови Београд; 10. Милан Будић, Н. Вујачића бр. 5, Лазаревац; 11. Мирослав Ратков, Гробљанска бр. 56, Нови Сад; 12. Дијана Мисовић, Кате Говорушић б. б. Сарајево; 13. Горан Ивановић, Први булевар бр. 18, Нови Београд; 14. Даница Липовац, с. Чукајевац, з. п. Витановац; 15. Бошка Вребалов, Кеј Моше Пијаде бр. 8, Нови Сад; 16. Ениса Кустура, М. Богдана, б. б. Вишеград; 17. Милица Младенов, Сремска бр. 4, Ниш; 18. Срђан Поповић, Париске комуне бр. 55, Нови Београд; 19. Драгослав Лелић, Диљска 19, Београд и 20. Миодраг Кнежевић, Насеље К. П. Д. Спуж, Титоград.

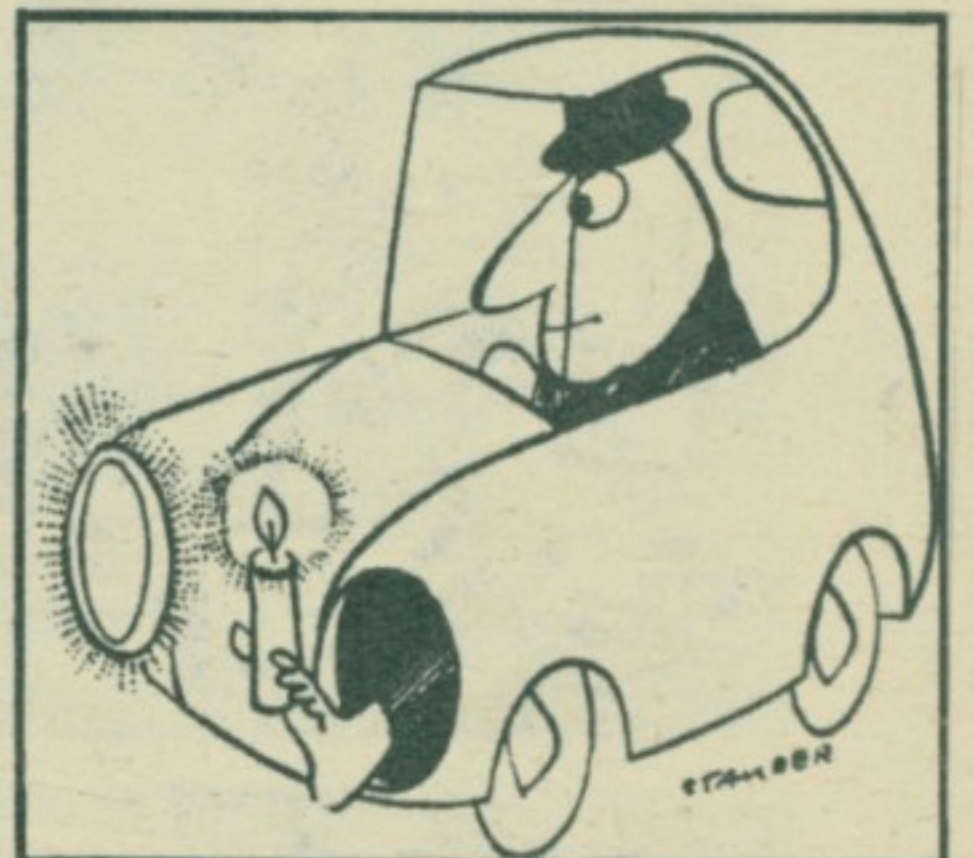
*** ХУМОР ***

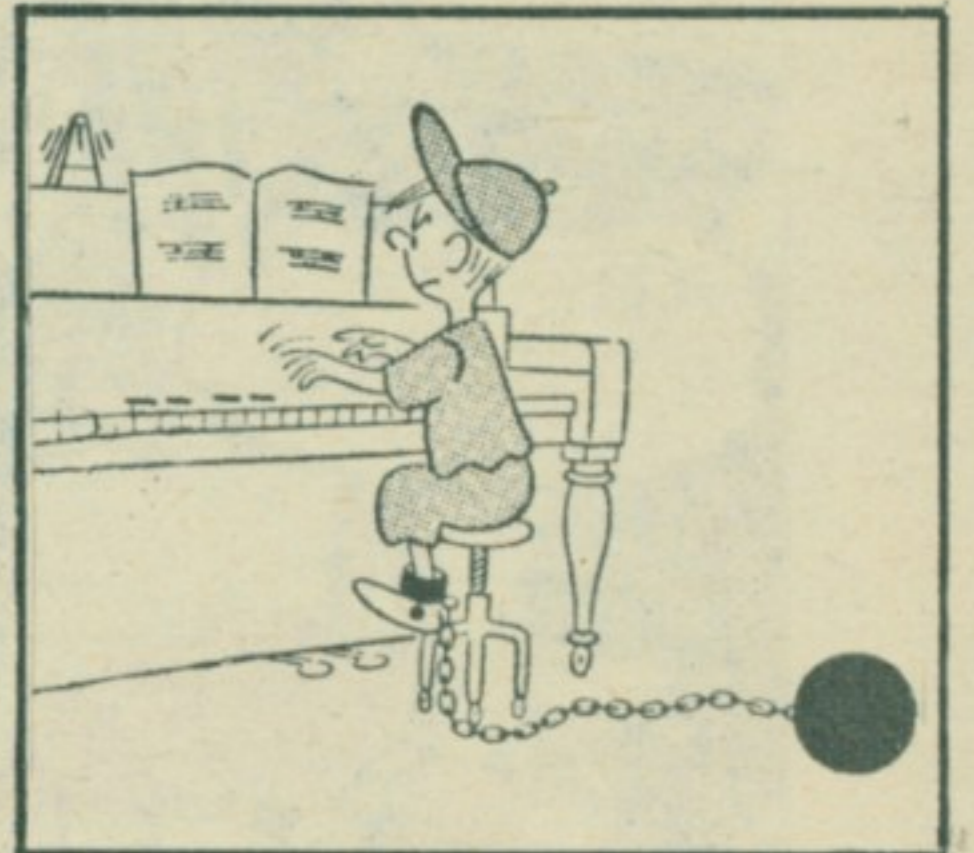
БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

У ИДУЋЕМ БРОЈУ:

!мандрок!

**ЈЕДНА
АЛИ ВРЕДНА**

АКО ХОЋЕШ ДА УПОЗНАШ ЧОВЕКА,
ПОЋИ С ЊИМ НА ПУТ
(Турска пословица)

Kandit Kandit Kandit Kandit

novi prijatelj u novoj igri!

Djeco!
Kušajte izvrsnu čokoladu, koja nosi moje ime. To nije samo slatkiš, to je i zanimljiva igra u kojoj možete učestvovati uz malo volje i umješnosti i dakako uz nagradni album »Dado«.

Od kružnica, trokuta i kvadrata izrezanih sa stražnjih strana omotnice čokolade, izljepite u album figure i očekuju vas nagrade.

Kandit dado

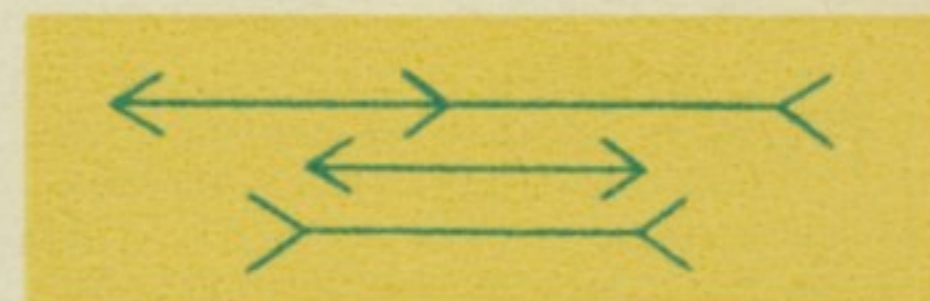
Kandit Kandit Kandit Kandit

EVA SARDINA

КАПЕТАН Кејт

ОПТИЧКЕ ВАРКЕ

Овај задатак је мало сложенији. Погледајте, без мерења, које су дужи (једна дуж је од стрелице до стрелице) међусобно једнаке.

РЕШЕЊЕ:

Све дужи су потпуно исте величине.

Који је од два црткаста круга већи, леви или десни? Погледајте пажљиво јер ће вас око лако преварити.

РЕШЕЊЕ:

Кругови су исти.

ЗА МАЛЕ МАТЕМАТИЧАРЕ

Покушајте да ових седам цифара тако распоредите да сабране дају збир 144.

ОДГОВОР:

$45 + 63 + 27 + 9 = 144$

СИМА СПОРТИСТА

СЛИКЕ НЕ ЛАЖУ

На пристојној удаљености од писте на коју ће слетети огроман свемирски брод, налазила су се возила са ТВ екипама, а још даље, иза околних брежуљака, били су бомбардери спремни да сачувају свет од могуће преваре прве летелице која је икада дошла из васионе.

Репортер „Новости“ упита:

— Шта мислите о туђинцима, господине Натане? Јесу ли пријатељски расположени? Изгледају ли као људи?

— Сасвим као људи — одговори Џозеф Р. Натан, према коме су се новинари опходили са поштовањем које је налагало његово откриће.

— Знате ли нешто о њиховој матичној планети? — упита извештач „Гласника“.

— Не, ништа одређено. Њихов свет се њима чини јединим могућим од свих светова, као нама наш. Коначно, средина ствара и одређује овакав или онакав облик живота.

— Сматрате ли да ОНИ могу бити опасни?

— Не, не бих рекао.

Биј-биј-биј...

— Како сте успели да успоставите контакт са њима? — запита Џекоб Љук, уредник научне рубрике „Времена“.

— Помоћу радио-статике. Радим као радио-дешифрант у војнообавештајној служби. Помоћу посебног „ловца“ укључујем се у стране системе везе и региструјем шифроване поруке. Затим израђујем аутоматске дешифраторе за све основне типове шифри. У слободно време управљао сам „ловца“ према звездама. Звезде емитују радио-сигнале које људи већ одавно слушају и покушавају да установе зашто су тако уједначено испрекидани, јер то није природно. — Натан застаде, свестан значаја свог открића; његова идеја била је савршена у својој једноставности као и све велике идеје.

— Потрудио сам се да дешифријем сигнале. Видите, постоји један стари обавештајни трик. Порука се убрзава на траци све дотле док се не чује краткотрајан писак, а потом се емитује. „Ловцем“ сам повремено хватао једно такво карактеристично „бип-бип-бип...“ и затим успораво траку са звуцима са планете Сагитаријус. И, после вишемесечног рада, успео сам да их „дешифријем“. Установио сам да се ради о непознатом језику.

— Али како сте добили слике? — упита репортер „Новости“.

— Пошло ми је за руком да ускладим звучне сигнале са основним бојама спектра и да их онда претворим у слику. Наравно, то је било могуће тек када смо конструисали специјални примопредајник.

— На који сте се начин повезали са њиховим свемирским бродом? — упита новинар „Дневника“.

Бића крућних зеница

— Емитовао сам један филм на истом таласу на коме смо добили њихове играчке. Знао сам да филм неће скоро стићи до Сагитаријуса али после две недеље, на наше запрепашћење, када смо успорили нове сигнале и претворили их у слике, видели смо како група нама сличних бића посматра тај филм пред

КЕТРИН МАКЛИН

СВЕ ЈЕ БИЛО СПРЕМНО ЗА ДОЧЕК СВЕМИРСКОГ БРОДА СА САГИТАРИЈУСА, АЛИ У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ ДОГОДИЛО СЕ НЕШТО ШТО НИ ЗЕМЉАНИ НИ ДОШЉАЦИ НИСУ ОЧЕКИВАЛИ

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

једним екраном! Било нам је јасно да је то свемирски брод који је далеко ближи Земљи од матичне планете. Уосталом, у суседној просторији је у току емисија коју прате лингвисти да би усавршили апарат за аутоматско преводњење, па им се можете придружити док чекамо посетиоце из свемира — заврши Натан дуги интервју.

Док су новинари улазили и седели у замрачену салу са великим екраном, репортер „Времена“ остаде стојећи изненађен призором на платну: ГЛЕДАО ЈЕ ТУЂИНЦЕ!

Одмах је уочио да су им покрети и неки облици другачији од људских. Кретали су се веома чудно, пола играјући — пола храмајући. Говорили су језиком са много самогласника и наглом променом висине гласа, жустро и одсечно. Имали су кратку црну косу, округле, широко размакнуте очи разних боја, али са великим зеницама. Лица су им била узана, светломаслинасте боје, врат и рамена снажни, чланци на рукама узани, прсти дуги, танки и нежни, уши у облику симетричних полукругова. Када би се насмејали, уста су им имала облик слова О.

Нешто није у реду

— Чудно је колико личе на људе — рече новинар „Дневника“.

Упркос занимљивости призора,

Џекоб Љук није могао да се ослободи извесног неодређеног осећања нелагодности које је приметио и код Натана и које је доприносило његовој сопственој несигурности.

Џекоб тихо устаде са столице на коју је од узбуђења сео, изађе из сале и прогура се кроз групу научника, чланова владе, официра и осталих званица предвођених сенатором који је требало да пожели добродошлицу гостима из свемира. Упутио се према свечаном подијуму на коме је, у близини примопредајника, седео Натан.

— Нешто није у реду — рече новинар Натану. — Све иде сувише лако, присутни примају све здраво за готово... Узнемирава ме начин на који се ОНИ крећу.

Натан га погледа:

— То је и мене бринуло од самог почетка.

— Јесте ли сигурни да су они прилагођени правој брзини?

— Не знам. Када пустим траку брже, они тако јуре да се човек пита како то да им одећа не лепрша иза леђа, зашто се врата тако брзо затварају а да се не чује да су се залупила, зашто ствари тако брзо падају. Ако пустим траку спорije, онда изгледа као да пливају...

— Нешто очевидно није у реду са нашом оценом њихових односа: брзина — тежина — време. Можда је у питању сила теже на броду, можда ОНИ заиста лебде...

— Зашто да бринемо? — пресече га Натан и нервозно се насмеја. —

Ионако ћемо их видети за двадесетак минута.

— Хоћемо ли? — упита Џекоб полако.

— Па наравно, — одговори Натан брзо, исувише брзо, а затим замисљено рече: — До ђавола, нећемо, они неће стићи овамо, негде се поткрала нека грешка. Требало је то још јуче да саопштим одговорним личностима, али нисам имао храбрости. Сасвим сам изгубио живце.

На примопредајнику се упали зелено светло. Из звучника се зачу глас који је говорио језиком туђинаца.

— У чему је ствар? — упита Џекоб Натана.

Можда се Бад шали

— То је „Бад“ са којим сам најчешће разговарао. Каже да су довољно успорили да би ушли у атмосферу и да ће стићи кроз десетак минута. Веома је узбуђен. Каже да живимо на веома тамној планети. Мора бити да се шали.

Џекоб погледа у азурно плаво, сунчано небо и зачуђено помисли: „Можда покушавају да се спусте на Венеру“. Знао је да је та помисао смешна, јер је свемирски брод пратио Натанов радио-талас и није могао промаштити Земљу. Мора бити да се „Бад“ шали.

На катодном екрану видела се слика младог човека како на командној табли брода забринито посматра мали екран на коме су се јасно могли уочити црни облаци и мастиљаво-плаво небо кроз које се брод спуштао. Затим слике нестаде и екран се замрачи.

— Али атмосфера Земље не изгледа тако! — узвикну Џекоб.

— У сваком случају, они се спуштају — рече Натан.

— Где се спуштају? Зашто не предузмете нешто?

— Реците шта и то ћу учинити — одговори Натан беживотно.

— Зар не можете да ступите у везу са њима?

— Не могу за време слетања. Једино нам преостаје да чекамо.

Сви су чекали, нико више није говорио. Требало је да то буде један од великих тренутака људске историје.

Здржавајући за тренутак дах, Џекоб је покушавао да чује грмљавину мотора брода који се спуштао, али му то није пошло за руком. Изненада, зелено светло на примопредајнику се упали и зачу се „Ба-

— ГРЕШКА, НЕГДЕ СЕ ПОТКРАЛА ГРЕШКА И МИ ИХ НИКАДА НЕЋЕМО ВИДЕТИ — ОЧАЈАВАО ЈЕ НАТАН.

дов" глас пропраћен монотоним говором преводаоца:

— СПУСТИЛИ СМО СЕ! Ваша атмосфера је веома густа и мрачна. Радар не показује никакве грађевине или трагове цивилизације. Огроман притисак гасова, слаба сила теже, нимало светлости. Нисте нам овако описали Земљу. Где сте? Где је писта за слетање? Ово ваљда није трик? Упутили смо позив за помоћ нашој најближој свемирској бази, али ће он до ње стићи тек кроз неколико година!

Пожурише, шонемо!

Блед и уморан, Натан узео микрофон и одговори:

— Није никакав трик, не знамо где се налазите. Опишите детаљније околину брода. Понављам...

— Ако су на Земљи, откуда помрчина око брода? Можда виде само у условима чисте ултраљубичасте светлости, па им је зато атмосфера Земље непрозирна? — изусту Цекоб.

Из звучника се зачу глас:

— Дајемо опис околине. Полуокруг стена на хоризонту. Широко блатњаво језеро препуно водоземаца. Огромно бело растиње око брода и невероватно велика чудовишта која се међусобно прождиру. Блато не може да издржи тежину брода и ми полако тонемо... Где сте? Пожурите, тонемо!

— Где су они, забога? — тихо упита Цекоб Натана.

Натан пружи руку према показивачима положаја и Цекоб погледа пресек замишљених линија који се налазио на писти, између бетона и зелене, уставасане траве.

СВЕМИРСКИ БРОД НАЛАЗИО СЕ ТАЧНО ТАМО ГДЕ СУ СЕ ПРЕСЕЦАЛЕ ЗАМИШЉЕНЕ ЛИНИЈЕ!!!

Цекоб изненада осети страх од нечег непознатог, несхватљивог. — Јесу ли они у некој другој димензији, или у прошлости, или на неком другом свету, или...

Натан се горко насмеши: — Претпостављам да они потичу са планете са веома јаком силом теже, са ретком атмосфером. Сигурно је да виде само у условима ултраљубичасте светлости. Наше сунце је за њих ненормално мало и тамно, а атмосфера тако густа да онемогућава продор ултраљубичастих зракова. Ми ћемо их спасти. Били сте у праву у вези са фактором времена и њиховим кретањем другачијом брзином. Погрешно сам што сам сматрао да они убрзавају емитовање ради бољег преношења на велике удаљености. Они уопште не убрзавају своје емитовање.

— Они не убрзавају... ?!

Брод у барици

Изненада, Цекобу је било јасно. Она фантастична брзина којом су говорили и кретали се када трака није била успорена, у ствари је била њихова **права брзина**. Али било је немогуће да материја поднесе такав притисак, инерцију, убрзање, тежину, а да то не утиче на њену величину... Било је то сасвим невероватно. Натан се опет горко насмеја и узео микрофон:

— Извучите их! На сто километара унаоколо нема никаквог језера или реке, изузев локви од задње кишце!

Дрхтај прође низ Цекобову кичму. — Па где су они, до ђавола? Како то да не можемо да видимо њихов брод? — упита он беспомоћно, слутећи одговор.

Натан искључи микрофон покретом који је показивао горчину његовог разочарања:

— За то ће нам бити потребно увеличавајуће стакло.

ТУНГА И ШРНИИ ЖДРЕБАЦ

ПОДСЕТНИК

Велики избор привезака за кључеве. Цене се крећу од 9,50—16,50 дин. Папирница „Веселин Маслеша“, Нушићева ул. 6.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС
»ДИЗИ«

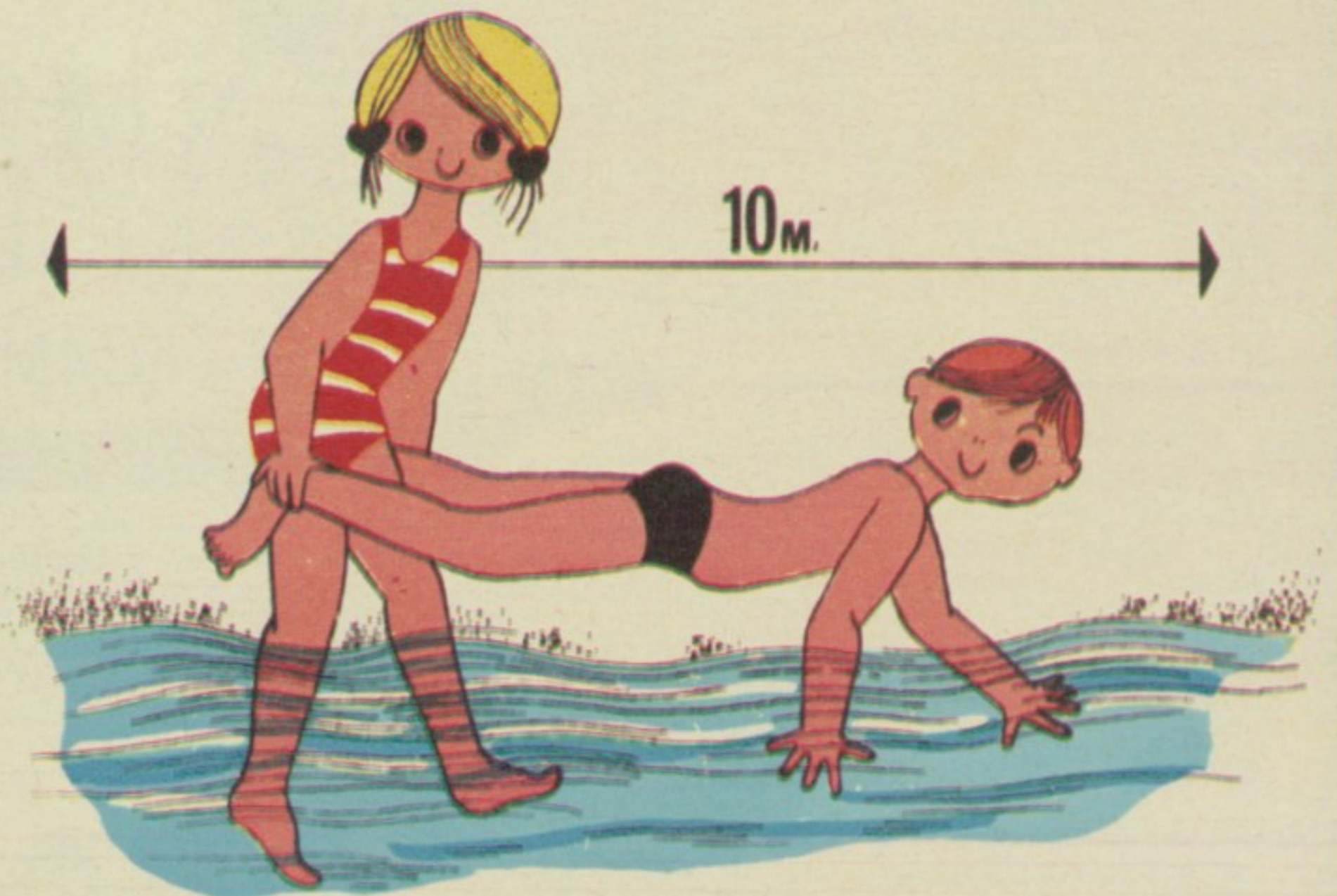
Одавно су прошла времена када су певачи или поједине песме дуго одржавали популарност. У данашње модерно време, када све иде му њевитом брзином, и песме као и певачи, долазе и одлазе попут звезда репатица. Последњи светски хит је песма „Дизи“, чији је композитор и извођач Томи Рое. Тренутно је на врху многих топ-листи и бројни су они који се њоме одушевљавају. Међутим, као и многе претходне, и ова песма ће врло брзо добити неког наследника. Ко ће то бити, не зна се. Плочу са композицијом „Дизи“ издао је „Југотон“. Цена 8,50 нових динара.

tommy roe
DIZZY
the you i need

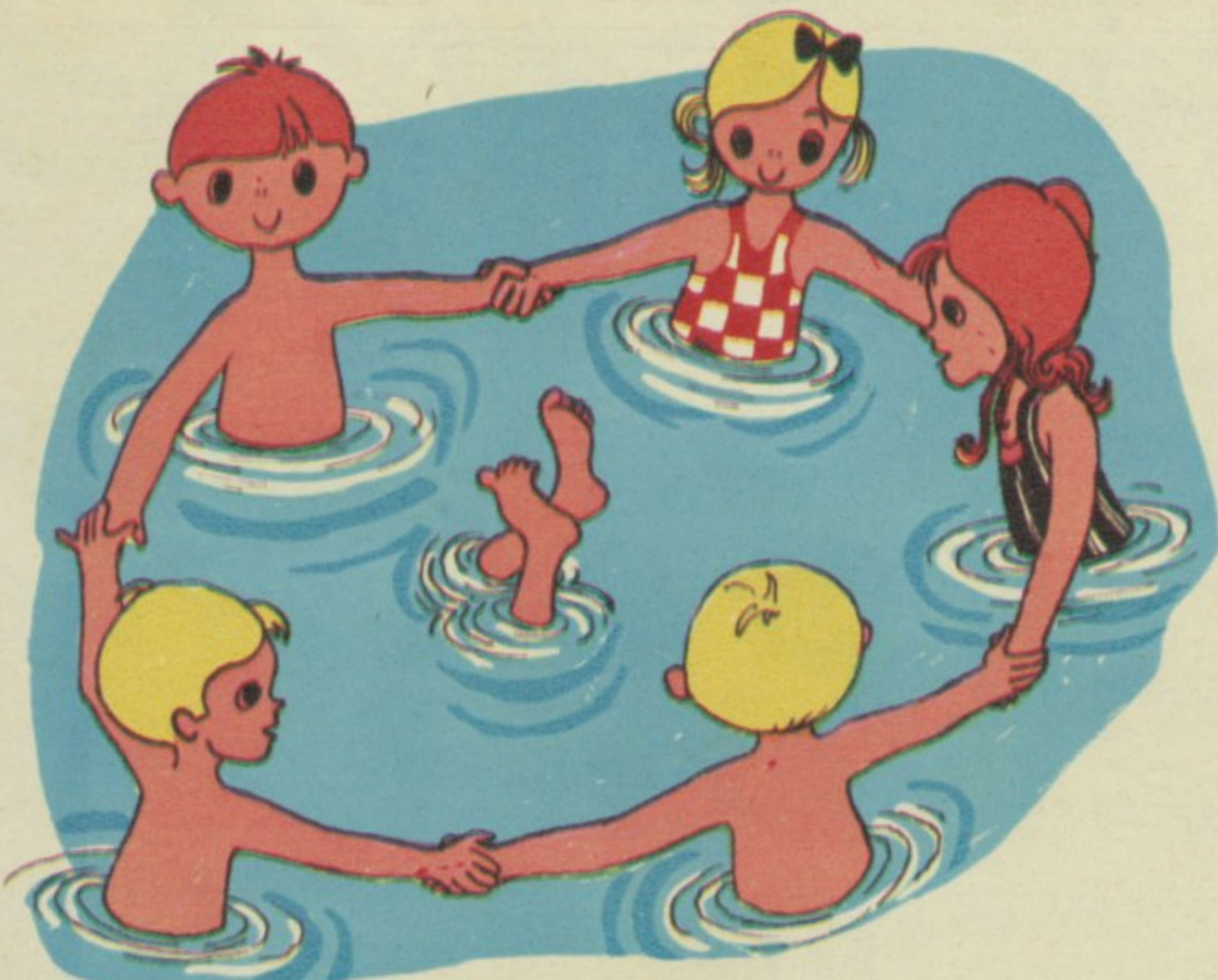
ИГРЕ У ВОДИ

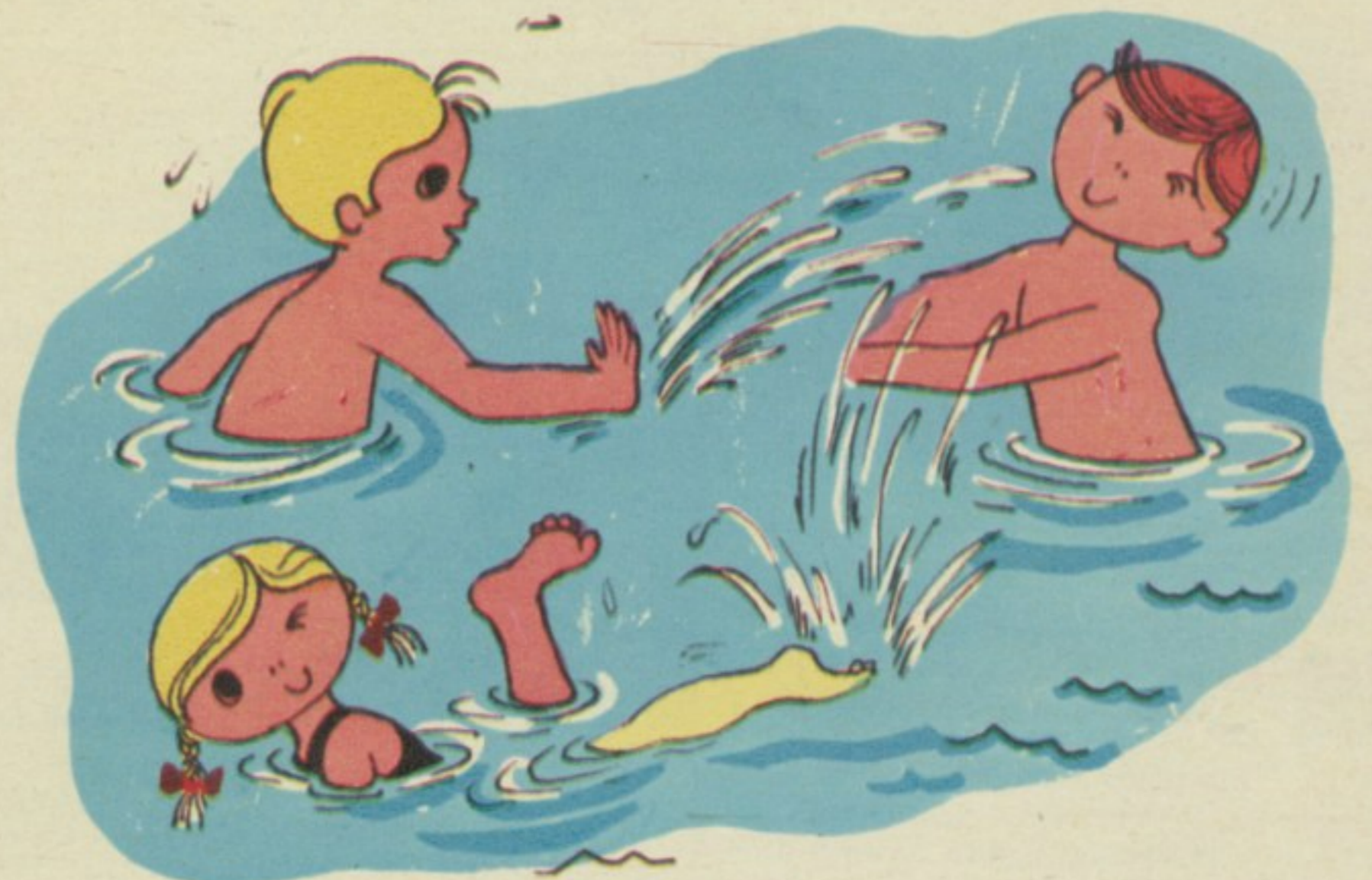
1 РАЧИЋИ: — Окренути лицем један према другом, играчи стоје у води до струка. На дати знак оба играча чучну, руке испруже напред (види цртеж) и почну да скакућу као рачићи трудећи се да свако од њих надјача свог противника тј. да га гурне у воду. Побеђује онај играч који се најдуже задржи и не падне у воду.

2 ТРКА ЈАСТОГА. — Игра се у плићаку, а „старт“ и „циљ“ су лопатице у песку на размаку од 10 метара по ивици плаже. „Јастог“ лежи у води с рукама на песку а пењач га држи за чланке на ногама. На дати знак „јастог“ и „пењач“ крећу ка циљу. Победник је пар који за најкраће време пређе стазу.

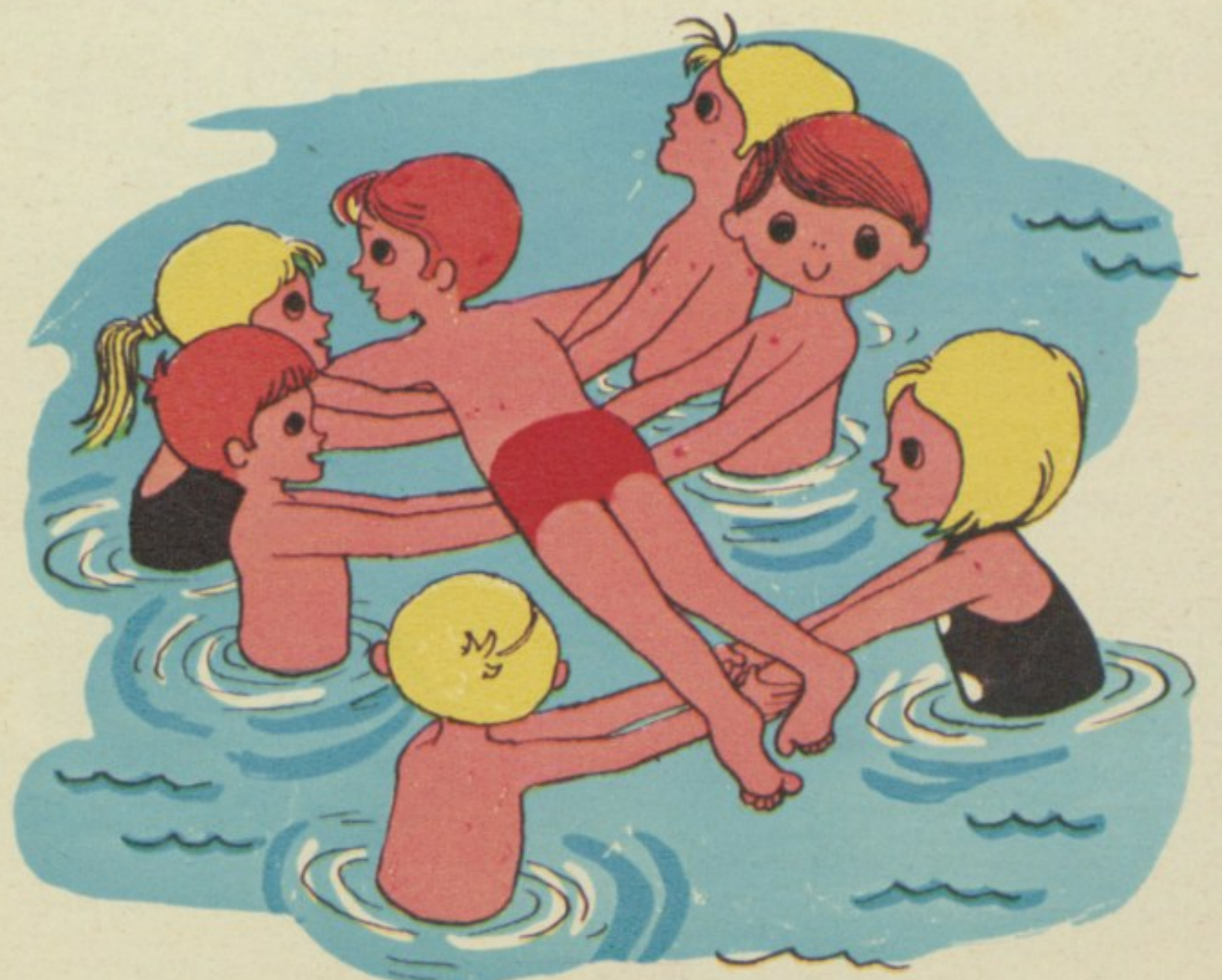
3 РИБА У МРЕЖИ. — Играчи се у води која им допире до струка поређају у круг и ухвате за руке: то је мрежа, а играч у средини је риба. Он покушава да се извуче из мреже провлачећи се испод руку или између ногу својих другова. Играчи „мреже“ не смеју да чучну али могу да спусте руке у воду.

4 ПРСКАЊЕ. — Игра се у паровима или већој групи. Циљ игре је да играч или група прскањем истера на обалу противника. Уколико су играчи млађи утолико и вода треба да буде плића. Старији могу и да пливају и да прскају. Дозвољено је прскање и рукама и ногама.

5 ЛЕТЕЋА ЛОПТА. — Играчи се поређају у круг, на малом растојању и на дати знак бацају лопту. Казнене поене добијају они играчи који не успеју да ухвате лопту, као и они играчи који лопту баце толико да је њихов друг не може да ухвати.

6 РИБИЦЕ. — Играчи се у води поређају у паровима и ухвате се за руке. Затим, на дати знак један играч из групе „посматрача“, то је рибица — улази у игру скаче на њихове руке и они га редом одбацују док не падне у воду. Рибица сад прозива по имену другог играча и тако док се сви не изређају.

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Имам 15 година и идем у VIII разред. Желим да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Скупљам марке. Лела Јувиновић, Испон Вонароти бр. 1, Ријека.

Желим да се дописујем с девојчицама и дечама из Југославије. Помозите ми да дођем до њихових адреса. Идем у VII разред основне школе, имам 14 година. СССР, ВКО, г. Уст-Каменогорск, ул. П. Лумумбо, дом 35, кв. 66 Људмила Зујева.

Драга редакцијо, веома желим да се спријатељим с твојим читаоцима из Југославије. Имам 16 година и посебно бих желела да ми се јави неки дечак из ваше земље. СССР, ВКО, г. Лењиногорск, ул. проспект Лењина 27-4, Бљусова Људа.

Имам 13 година и идем у VI разред. Желим да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије. Сакупљам салвете и слицице Дизнијевих јунака. Деса Јововић, ул. Братства и јединства бр. 7, стан 31, Титоград.

Имам 14 година. Желела бих да се дописујем са младима широм земље и иностранства. Волим бит-музику и обожавам Би Цизе, Донована и Вјекослава Јута. Гарц Даница — Даце, ул. Сутјеска 16, Рача Крагујевачка.

Желим да се дописујем са другарицама и друговима широм света. Имам 12 година и идем у VI разред Осн. шк. „Васа Стајић“ у Новом Саду. Одличан сам ђак. Хоби ми је скупљање плоча, привесака за кључеве, поштанских марка, а посебно старих ордена. Извиђач сам, члан бродарске, биолошке, литерарне, ликовне и кино-фото секције. Председник сам клуба „Млади астрономи“. Јаносх Хорват, Борња Магарашевића 3/84, Нови Сад.

Имам 11 година, ученица сам IV разреда. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама. Сакупљам разгледнице, честитке и салвете. Зорица Марковић, Хаџи Ђерина 29, Београд.

Имам 12 година. Ученица сам VI разреда. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Сакупљам салвете и стране маркиче. Језик дописивања француски и српскохрватски. Љубинка Миликић, Баја Пивљанина бр. 36, Никшић.

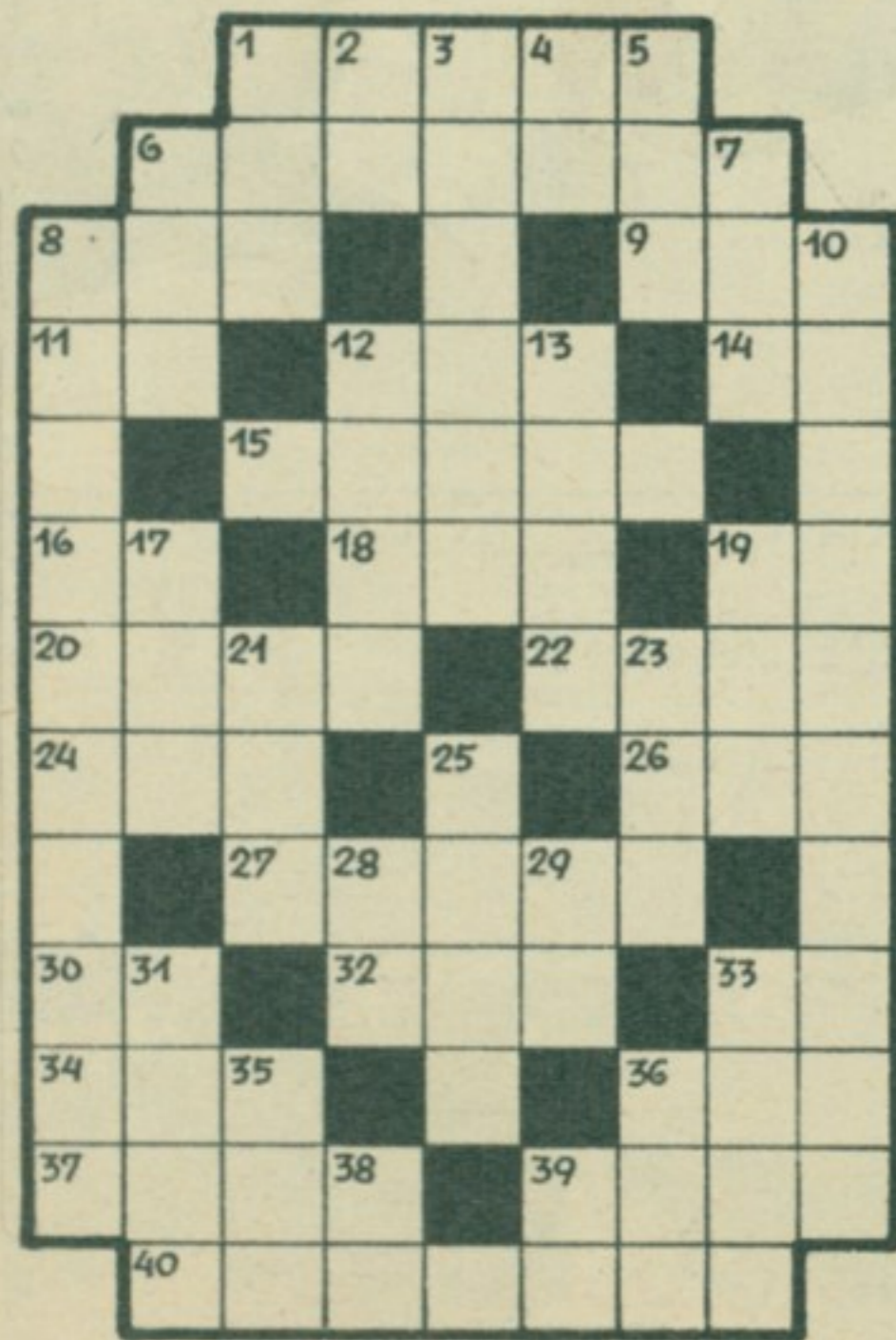
Имам 18 година. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из земље и иностранства. Језик дописивања: немачки, српскохрватски, словеначки и македонски. Спортисткиња сам. Обожавам бит музику и скупљам разгледнице. Славица Цоневска, ул. Триглавска бр. 39а, Скопље.

Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама из целог света. Сакупљам салвете, разгледнице и маркиче од чоколаде. Смиља Угринић, С. Доњи Ворки, з. п. Дарувар, Славонија.

Имам 16 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из СР Србије. Мој хоби је скупљање разгледница. Миле Петрушев, ул. Лисец бр. 3, Титов Велес, Македонија.

* укршћене речи *

Водоравно: 1) птице селице, 6) музичка композиција, 8) страна, 9) град у Француској, 11) историјско место у Малој Азији, 12) врста женског певачког гласа, 14) хемијски знак за злато, 15) староседеоци

Балканског полуострва, 16) слово латинице, 18) врста врбе, 19) лична заменица, 20) музеј у Паризу, 22) најлепши представник кока, 24) и један и други, 26) камењар, 27) део руке, 30) јединица електричног отпора, 32) ловачки пас, 33) показна заменица, 34) варошица у Србији, 36) шумица, 37) земни гас, 39) град у Швајцарској, 40) пустиња у Чилеу.

Усправно: 1) раствор омоле у органским растварачима, 2) немачки предлог, 3) летовалиште на Црногорском приморју, 4) хемијски знак за тантал, 5) грчко слово, 6) птица певачица, 7) име глумице Гарднер, 8) град у Црној Гори, 10) славни пољски пијаниста (Артур), 12) траг дивљачи, 13) склоннице у земљи за смештај зимнице, 17) ивица, 19) савремени енглески вајар (Хенри), 21) талас, 23) спис, 25) врста жуте боје, 28) врста першуна, 29) мера за површину, 31) мушко име, 33) планина у Србији, 35) пристанишни насип, 36) део тениског меча, 38) предлог, 39) хемијски знак за баријум.

Решење из прошлог броја

Водоравно: 1) Илион, 6) фластер, 8) Ири, 9) гем, 11) Кордиљери, 14) ас, 15) Инд, 16) но, 17) тама, 19) ка, 20) уа, 21) го, 22) ст, 23) мост, 25) И(во) Т(ијардовић), 26) сан, 27) ас, 29) Зеленгора, 32) Ана, и, 33) Рим, 34) амалгам, 37) Адамо.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа «ПОЛИТИКА» Новински издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун број 608-1-82-1. Поштански факс 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1, тел. 22-711.

НЕСПОРАЗУМ

Ових дана у редакцију „Политико забавника“ стигло је неколико писама из Титограда и у њима читави спискови с бројевима аутомобила који су регистровани у главном граду Црне Горе. Тако нам Тихомир Рашовић шаље ни мање ни више него 1006 бројева, Жељко Илић 1000, а такође и Срђан Вукадиновић, Хусеин Стринић и други Драги другови, изгледа да се нисмо најбоље разумели. У броју 909 на шест листа објавили смо, под насловом ПРОНАЂИТЕ НЕСТАЛА КОЛА, 20 бројева аутомобила који су украдени и које читаоци, ако желе да учествују у наградној игри а уједно и помогну власницима, треба да траже широм наше земље. Ваш труд био је, на жалост, узалудан али можете поново да окушате срећу. Ипак претходно пажљиво прочитајте шта треба да радите. Траже се само украдена кола!

ПОМОЗИМО ЂОРЂУ!

Драги уреднице,
Прочитала сам у вашем листу текст под насловом „Помозите Ђорђу“ и мој предлог је да сви читаоци „Забавника“ пошаљу редакцији бар по 5 н. д. који ће се после нормално послати Ђорђу. С тим можемо помоћи нашем другу. Молим вас ово писмо објавите у идућем броју „Забавника“. Верујем да ће ме сви читаоци послушати. Децо, мање једите сладоледа, помозите другу Ђорђу.
Мирјана Стојнић
уч. VI раз. из Прилепа

Драга Мирјана, твоја замисао је савим добра, али се бојимо да ће та акција потрајати дуго, а Ђорђу је помоћ хитно потребна. Зато би ипак било боље да деца пошаљу прилог право на његову адресу која гласи: ЂОРЂЕ ВАСИЉЕВИЋ, уч. Основне школе, с. Зарјеча з. п. Руданка код Добоја.

ПОЗИВ ВЕСНИ

Позивамо нашу читатељку Весну из Београда, која нам је недавно писала и послала своје цртеже, да нас посети у редакцији. Весна се потписала са: „Твоја верна читатељка Весна“. Весна, дођи, чекамо те!

„Забавник“

КАКО ДА ПИШЕМ ЦАЈИЋУ?

Већ дуже време читам „Забавник“ који ми се веома допада. Био сам одушевљен фотографијом, односно цртежом нашег најбољег фудбалера Цајића, јер сам навијач „Црвене звезде“. Хтео бих да се обратим директно клубу, али на жалост, не знам адресу. Зато Вас најлепше молим да ми одговорите како гласи адреса „Звезде“.

Дарко Максимовић,
ученик из Д. Михаљца

Популарном Драгану Цајићу можете писати на адресу: Ф. К. „Црвена звезда“, Београд, Коларчева бр. 3.

ШТА КО ВОЛИ?

Драги Забавнице,
У једном броју сте објавили да чика Франц Поточар из Љубљане не воли фантастичне приче. Ја се с њим не слажем јер такве приче просто обожавам.
Александар Ковачевић, Азања

Укуси су разни, а ми у „Забавнику“ трудимо се да све наше читаоце задовољимо. Због тога ћемо и даље објављивати фантастичне приче, наравно ако већина читалаца то жели, а надамо се да ће у нашем листу и чика Франц наћи нешто за себе.

Читаоци, пишите нам шта вам се у Забавнику највише, а шта најмање допада!

КАРТИНГ-КЛУБ

Нашим читаоцима: Мирјани Кусуљ из Сокобање, Слободану Смиљанићу из Земуна, Зорану Живковићу из Новог Београда и Миодрагу Ивошевићу из Београда, одговарамо на питање која је адреса картинг-клуба у Београду. За све што вас интересује (о условима пријема и осталом) обратите се њима писмом или се прошетајте до КАРТИНГ-КЛУБА, Београд, Табановачка број 5.

РЕШЕЊЕ СА СРЕДЊИХ СТРАНА

Прекршај је направио мотоциклиста јер је ушао у улицу у којој је за његово возило забрањен саобраћај.

WALT
DISNEY

МИКИ

Distributed by King Features Syndicate.